

The book is owned by **kriangkrai sudhibutr**

Typed to Word Document by **kriangkrai sudhibutr**

Converted to PDF Format by **webmaster@samgler.org**

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

ลูกมืด

ป. อินทรปาลิต

<<< หน้าหายไปประมาณ 10 หน้า >>>

สงครามสิ้นสุดลงแล้ว แต่ความลำบากยากแค้นและความเดือดร้อนของคนจนยังไม่สิ้นสุด มีแต่เพิ่มพูนขึ้น การครองชีพสูงกว่าเดิม เงิน 1 บาท มีค่าเท่ากับ 5 สตางค์เมื่อก่อนสงคราม ลูกคนจนต้องออกจากโรงเรียนเพราะไม่มีเงินให้ค่าเล่าเรียนและซื้อเสื้อผ้า เครื่องอุปโภคบริโภคแพงขึ้นตามลำดับ ข้าวกับน้ำพริกไม่ใช่อาหารที่ถูกละเลยแล้ว

คนจนต้องดิ้นรนช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากความอดตาย ผลสะท้อนของสงครามทำให้ศีลธรรมของพลเมืองเสื่อมทรามลงไปมาก อาชญากรเพิ่มจำนวนขึ้น การปล้นกลางพระนครปรากฏขึ้นบ่อยๆ การตีชิงวิ่งราวลักขโมยมากขึ้นทุกที ทุกคนอยากเป็นพลเมืองดีไม่อยากติดคุกติดตะราง แต่ทุกคนทนหิวไม่ไหว เขาต้องการกิน ต้องการเสื้อผ้าอุ่นห่ม

ผู้ร้ายหลังสงคราม เป็นผู้ร้ายที่ทันสมัย มีปืนกลมือ ลูกกระเบิดขว้าง มีปฏิภาณไหวพริบดีกว่าตำรวจ มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่ครั่นคร้ามแก่มหาชน ผ่องของเรากลายเป็นเสือไปแล้วเหล่านั้นเปิดฉากการปล้นร้านตู้ทองแห่งหนึ่งตำบลบ้านหม้อ พาพรรคพวกลงจากรถยนต์เข้าปล้นอย่างอาชาวนา ยิงต่อสู้กับเจ้าพนักงานตำรวจ ต่อมาปล้นบ้านเศรษฐีสงครามคนหนึ่ง ฆ่าเจ้าของบ้านตาย ได้เงินและเครื่องเพชรไปนับแสน หลังจากนั้น เสือผ่องก็ปล้นคะ และปล้นกลางพระนครนี้เอง เขี่ยของเขานอกจากรายแรกเป็นเศรษฐีสงครามทั้งนั้น

อ้ายเสือผ่อง กระทำตนเหมือนโรบินฮูด ปล้นเงินจากเศรษฐี รวบรวมไปแจกจ่ายให้พวกคนจน ตำรวจพยายามสืบจับเขา แต่อ้ายเสือผ่องยังลอยนวลอยู่

นายสนทยา ผู้สืบข่าวกระดุกเหล็กของหนังสือพิมพ์มิตรไทย ได้พยายามค้นหาตัวอ้ายเสือผ่องจนพบ เพื่อขอสัมภาษณ์ และนำคำสัมภาษณ์อันยืดยาวลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มิตรไทย ซึ่งปรากฏว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นขายดิบขายดีมาก

ผ่อง อ้ายเสือผ่อง หรืออ้ายเสือปืนกลมือ เป็นจอมโจรที่ทำความประหลาดประหลาดให้แก่วรรณนิพนธ์มาก จากคำสัมภาษณ์ที่จอมโจรให้แก่หนังสือพิมพ์ปรากฏว่าการเริ่มเป็นโจรของเขา ก็เพราะความเจ็บช้ำน้ำใจที่เขาได้รับจากพวกเศรษฐีสงคราม นั่นผ่องจึงถือว่า เศรษฐีสงครามทุก

คนเป็นผู้ที่เขามุ่งร้ายหมายขวัญ การที่เขาต้องเสียเมียรักร่วมชีวิตก็เนื่องจากเมียของเขาขาดที่อยู่อาศัย ขาดการรักษาพยาบาล ไม่มีอาหาร ไม่มียารักษาโรค ทั้งนี้ก็เพราะเศรษฐกิจฝืดเคือง และพวกชนบดิ หน้าเลือดนั่นเองที่ก่อความทุกข์ยากให้เขา

อ้ายเสือฟ้องบอกผู้แทนมิตรไทยว่า เขาจะดำเนินการค้นหารูณโหดร้ายกับพวกเศรษฐกิจฝืดเคืองต่อไป คือ 1. ปล้นทรัพย์และฆ่า 2. จับตัวไปกักขังให้อดอยากทรมาณจนกว่าจะตายไป 3. ยื่นโนติสบังคับให้ระงับความคิดในเรื่องเงินแป๊ะเจี๊ยะ ถ้าไม่เชื่อก็จะฆ่าเสีย อ้ายเสือฟ้องบอกว่า เขาเป็นโจรเพื่อสวัสดิภาพของคนจน เขาจะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ยากจนให้มีความเป็นอยู่ดีขึ้น ใครกักกัน เสือผ้า ยารักษาโรค และเครื่องบริโภคต่างๆเขาจะปล้นและประหารเจ้าทรัพย์เสีย เพราะความมั่งมีของท่านเหล่านั้นเกิดจากความลำบากยากแค้นของคนจน อ้ายเสือฟ้องให้คำมั่นสัญญาว่า พ่อค้า คณบดีที่ดำเนินการค้าขายอย่างตรงไปตรงมา จะไม่ได้รับภัยจากเขาเลย

แล้วจอมโจรก็กระทำตามที่พูดไว้ โกดังผ้าและคลังสินค้าของเศรษฐกิจฝืดเคืองหลายแห่งถูก ปล้นเพื่อนำมาแบ่งปันให้พวกคนจน ชนบดิหลายท่านถูกยิงตายอย่างเอ็งจอนาด บางคนก็ถูกจับไป กักขังทรมาณจนกว่าจะตาย

นับวันชื่อเสียงของอ้ายเสือปืนกลมือ ก็แพร่สะพัดไปทั่ว เศรษฐกิจฝืดเคืองนอนตาไม่หลับ บางคนถึงกับพาครอบครัวอพยพหลบหนีไปต่างจังหวัด อาชญากรสำคัญๆ หลายคนสมัครเข้าเป็น ลูกน้องเสือฟ้อง พวกคนจนนิยมชมชื่นเขา นี้เองทำให้เสือฟ้องมีหุมิติดตาม รอดพ้นจากการจับกุม ของเจ้าพนักงาน ยิ่งกว่านี้เขายังเฉลียวฉลาดมีไหวพริบเต็มตัว ตามธรรมชาติของผู้ที่ได้รับการศึกษา อย่างดีมาแล้ว

เจ้าพนักงานตำรวจหาว่าไม่ว่า ถิ่นสำนักของจอมโจรผู้นี้อยู่ที่ย่านถนนรองเมืองนี้เอง อ้ายเสือ ฟ้องกับบริวารของมันแสดงตัวเป็นนักศึกษาซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด เขาเช่าตึกของข้าราชการ บ้านเลขที่หนึ่ง เป็นสำนักของเขาในอัตราค่าเช่าเดือนละ 250 บาท ชาวบ้านแถวถนนรองเมือง ไม่ได้ระแวงสงสัยอะไร ต่างเชื่อว่าจอมโจรกับสมุนของเขาเป็นนักศึกษาจริงๆ อ้ายเสือฟ้องเป็นโจร ที่เข้มแข็งเด็ดขาด ไม่สทกสทันท้อมหาภัยที่เกิดขึ้นแก่เขา เคยยิงกับตำรวจกองปราบปรามตามถนน หลวง เคยพาบริวารเข้าปล้นเศรษฐกิจฝืดเคืองอย่างเลือดเย็น

บัดนี้ อ้ายเสือฟ้องร้ายพอแล้ว มีเงินสดนับจำนวนแสน เครื่องเพชรและเครื่องทอง มากมาย ตำรวจรู้จักแต่ชื่อเสือฟ้อง ส่วนหน้าตาจะเป็นยังไงไม่ทราบ อ้ายเสือฟ้องเข้าปล้นที่ไหน ก็ โทเรศพิทไปบอกให้ตำรวจเจ้าของพื้นที่ทราบว่าเขาปล้นเอง ความทงองอาจของเสือฟ้องทำให้ ตำรวจพยายามสืบสวนหาตัวทุกคนที่ ประกาศสืบจับของสันติบาลปรากฏว่าทางการจะจ่ายเงิน 10,000 บาทให้แก่ผู้ที่จับอ้ายเสือฟ้อง จะเป็นจับเป็นหรือจับตายก็ได้ อย่างไรก็ตามอ้ายเสือฟ้องก็ยัง ลอยนวล ปรากฏตัวตามเฉลิมกรุง โอเดียน แถวราชวงศ์ และตามสถานเบียร์ฮอลล์ ต่างๆบ่อยๆ บาง ทีก็พาบริวารไปกินอาหารกลางวันที่รัตนโกสินทร์ เช่นนามของตนว่า " อ้ายเสือฟ้อง " ลงบนหลัง

ธนบัตรที่ตีป้อย ขณะที่เขาพาพวกออกไปขึ้นรถยนต์กลับสำนัก อ้ายเสื่อผ่องมีบัญชีรายชื่อเศรษฐี สงครามไว้แล้ว ท่านเศรษฐีเหล่านี้ไม่ว่าวันใดก็วันหนึ่ง จะได้รับเคราะห์กรรมจากเขา

สำนักของจอมโจร อยู่ในซอยๆหนึ่งของถนนรองเมือง ตัวตึกใหญ่โตกว้างขวาง แต่เป็นแบบโบราณ เพราะสร้างมาเกือบ๓๐ ปีแล้ว มีห้องหับมากมาย อ้ายเสื่อผ่องได้จ้างผู้รับเหมาชาวจีนคนหนึ่ง สร้างห้องใต้ดินอันใหญ่โตกว้างขวางขึ้น เขาบอกกับผู้รับเหมาว่า เขาจะตั้งบ่อนการพนันเถื่อน

แต่แล้วห้องใต้ดินที่กล่าวนี้ก็คือคุกมืดสำหรับขังเศรษฐีสงคราม มีสภาพโหดร้ายทารุณยิ่งกว่า บ้ำสดินของฝรั่งเศส เกาะตะรุเตาของไทย หรือคุกนรกแห่งไซบีเรีย

เราจะได้เริ่มเรื่องของอ้ายเสื่อผ่องต่อไป

ตอนสายวันหนึ่ง ฉากแรกของเราเปิดขึ้นที่สำนักของอ้ายเสื่อผ่องในเวลา ๕น.เศษ จอมโจร พาร่างอันสูงโปร่งของเขาลงมาจากบรรไดชั้นบน เขาเป็นชายหนุ่มที่อาจพึงผายคนหนึ่ง แต่แวตตาของเขาแหลมคมน่ากลัว ท่วงทีเป็นสุภาพบุรุษ ไม่มีวีแววว่าจะเป็นอาชญากรชั้นอ้ายเสื่อ การแต่งกายก็สุภาพเรียบร้อย เขานุ่งกางเกงสักหลาดสีเทา เสื้อเชิ้ตแพรสีนวลแขนยาว

สายตาของเสื่อผ่องจับจ้องมองชายหนุ่มอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขาคนหนึ่ง ซึ่งอ่านหนังสือพิมพ์รายวันอยู่บนเก้าอี้ในวรมิหน้าต่าง ชายผู้นี้คือสมุนร่วมใจของเขาทำหน้าที่คล้ายกับเลขานุการ เคยมีอดีตกาลที่รุ่งเรืองมาแล้ว เป็นลูกผู้ดีมีสกุลเช่นเดียวกับเสื่อผ่อง เขามาอยู่กับผ่องก็เพราะหลบหนีเจ้าพนักงานในฐานะที่เขาได้ยิงเพื่อนคนหนึ่งตาย ซึ่งเจ้าเพื่อนคนนั้นได้ทรยศหักหลังเขา ชายผู้นี้ชื่อเจตน์ อ้ายเสื่อผ่องให้เกียรติศกย่องมาก ผิดกว่าลูกน้องคนอื่นๆ และเจตน์ก็เคารพรักผ่องมาก เพราะได้เห็นน้ำใจโอบอ้อมอารีของผ่อง ประกอบทั้งผ่องเป็นโจรที่มีความรู้ มีสกุลรฐนชาติเป็นผู้ดีเช่นเดียวกับเขา

" สวัสดิ์คุณเจตน์ " จอมโจรกล่าวทักคู่หูของเขา

เจตน์รับละสายตาจากหนังสือพิมพ์ทันที แล้วลุกขึ้นยืน

" สวัสดิ์ครับ พี่ผ่อง หนังสือพิมพ์ลงข่าวของเราผิดความจริงอีกแล้ว "

ผ่องหัวเราะ " เรื่องปล้นโรงจ่านำ บ่ายวานนี้ไซ้ไหมคุณ "

แขนขวาของเขาพยักหน้า " ถูกแล้วครับ "

" อ่านให้ผมฟังหน่อยซิ "

เจตน์มองดูหนังสือพิมพ์ " มิตรไทย " ฉบับวันศุกร์ แล้วเขาก็อ่านข้อความในนั้นให้อ้ายเสื่อผ่องฟัง

เสื่อผ่องปล้นโรงจ่านำอย่างอุกอาจ

๑๕.๓๐ น.วานนี้ ขณะที่หนังสือของเรากำลังขึ้นแท่น เราได้รับรายงานด่วนจากผู้สืบข่าวของเราแจ้งว่า เสื่อผ่องหรืออ้ายเสื่อผ่องได้พาพวกเข้าปล้นโรงรับจำนำยี่หื้อดัดจ่วน ยิงถ้ำแก่เจ้าของโรงรับจำนำตายคาที่ ลูกจ้าง ๒ คนบาดเจ็บสาหัส เครื่องเพชร ,ทองรูปพรรณ และเงินสดใน

เซฟอีก ๑๐,๐๐๐ บาทถูกขโมยไปหมด อ้ายเสือฟ้องกับลูกน้องหลบหนีไปได้อย่างลอยนวล จะเสนอรายละเอียดให้ท่านทราบในฉบับพรุ่งนี้

เป็นครั้งแรกที่อ้ายเสือปิ่นกลมมือ ทำลายคำมั่นสัญญาของเขา ที่ว่าจะปล้นแต่เฉพาะเศรษฐกิจ สงคราม โรงรับจำนำติดังวันนี้เป็นตรงรับจำนำเก่าแก่ที่ตั้งมานานแล้ว เจ้าของโรงรับจำนำเป็นชนบทที่มีฐานะเป็นปึกแผ่นคนหนึ่งแต่ไม่ใช่เศรษฐกิจสงครามเพราะไม่มีการค้าอย่างอื่น นอกจากนี้มีโรงรับจำนำอยู่ ๓ โรง

เสือฟ้องค้นหัวเราะเสียงกังวานเมื่อเจตน์อ่านข้อความในหนังสือพิมพ์จบลง

"บรรณาธิการเขาคงไม่รู้ว่ เจ้าของโรงรับจำนำคนนี้แหละ เป็นเศรษฐกิจสงครามที่เราไม่ควรจะเมตตาปราณีผมจะพูดโทรศัพท์กับเขาเดี๋ยวนี้ ต้องให้เขาลงแก่ ข่าวดิๆของเขา จะทำให้พ่อค้าคหบดีนอนตาไม่หลับ โจรอย่างผมคนดีแล้วไม่ปล้น เมื่อเขาร่ำรวยด้วยการค้าตามปรกติวิสัย มันก็เป็นบำเหน็จรางวัลแห่งความเหนื่อยยากของเขา ซึ่งทุกคนควรจะนิยมชมชื่น แต่ถ้าเขาเป็นเศรษฐกิจสงคราม ผมก็ต้องล้างผลาญให้หมดสิ้น "

เลขานุการของจอมโจรยิ้มเล็กน้อย

" ผมจะนำจดหมายส่งไปให้บรรณาธิการนะครับ "

เสือฟ้องสั้นศีรษะ

" จดหมายเข้าไป ผมจะโทรศัพท์พูดกับเขาเดี๋ยวนี้แหละ " พูดจบจอมโจรก็เดินมาที่เครื่องโทรศัพท์ ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ ยกหูฟังขึ้น หมุนเลขอัตโนมัติต่อตรงไปยังโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์มิตรไทย บอกให้ผู้รับสายทราบว่าเขาคือการพูดกับนายสนทนา หัวหน้าผู้สืบข่าว เสือฟ้องรออยู่สักครู่ก็ได้ยินเสียงหัวเราะของใครคนหนึ่งพูดมาตามสาย

" สวัสดีครับ ผม - สนทนาพูด "

ฟ้องยิ้มออกมาได้

" ดีแล้ว คุณ สนทนา นี่ผม - อ้ายเสือฟ้องพูด "

" เสือฟ้อง "

" ครับ ผมเอง ผมเสียใจที่หนังสือพิมพ์ของคุณประณามผม หว่ากรปล้นโรงรับจำนำติดังวันนั้น ผมได้ทำลายคำมั่นสัญญาที่รับรองว่าจะปล้นแต่เศรษฐกิจสงคราม "

ผู้สืบข่าวกระตุกเหล็กนั่งอิงไปสักครู่

" ถ้ายังนั่น บางทีผมอาจจะเข้าใจผิดก็ได้ครับ "

" ไม่ใช่บางที คุณน่าจะเข้าใจผิดเอามากทีเดียว " เสือฟ้องพูดพลางหัวเราะพลาง " คุณสนทนา ผมจะอธิบายให้คุณฟัง นายกิมลีเจ้าของโรงรับจำนำติดังวันเป็นเศรษฐกิจสงครามหมายเลข ๑ ในบัญชีของเรา ตลอดเวลา ๔ ปีของสงคราม คุณรู้ไหมว่า เขาได้ร่ำรวยจากการสูบเลือดเนื้อจากประชาชนพี่น้องชาวไทยและชาวจีนทั้งหลาย "

นายสนทนาพูดสอดขึ้น

" ถ้าการตั้งโรงรับจำนำได้รับสมญาว่าเศรษฐกิจสังครามแล้ว การค้าทุกชนิดที่ร่ำรวยก็ต้องถูกคุณระบุนามว่าเป็นเศรษฐกิจสังครามเช่นเดียวกัน "

" เดี่ยวก่อน คุณสนทนา ฟังผมพูดให้จบเสียก่อน คุณรู้ไหมว่านายกิมลีมีวิธีสูบลือดสูบเนื้อประชาชนอย่างไร "

" ไม่ทราบครับ "

" นั่น เพราะคุณไม่ทราบคุณถึงประณามผม นายกิมลีรับจำนำตามจำนวนเงินที่ปรากฏในตัว แต่เขาเรียกค่ารักษาร้อยละ ๑๐ เป็นต้นว่าจำนำตามเงินในตัว ๑๐๐ บาท เขาจ่ายเงินสดให้ผู้จำนำเพียง ๕๐ บาทเท่านั้นเอง การกระทำเช่นนี้ทำให้คนจนต้องหวนอมขมกลืน ขอมให้ขูดเลือดเนื้อคุณคิดดูซิว่าปีหนึ่งเขาได้เงินจากคนจนกี่แสนอย่างนี้ไม่เรียกว่าเศรษฐกิจสังครามหรือคุณ "

" โอ - ผมเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้เองแหละครับคุณ "

ผ่องหัวเราะ

" คุณต้องกรุณาช่วยลงแก้ข่าวตามที่ผมแจ้งให้ทราบนี้ "

" ครับ ได้ครับ ผมจะแก้ไขให้ "

" ขอบคุณมาก สวัสดี คุณสนทนา "

" ครับ สวัสดีและปลอดภัย คุณผ่อง "

จอมโจรวางหูโทรศัพท์ไว้ตามเดิม เดินเข้ามาหาเจตน์

" เรียบร้อย คุณเจตน์ เขาตกลงจะแก้ข่าวให้เรา "

" ก็ดีสิครับ ง่า - พี่ผ่องไม่ลงไปตรวจคุณักโทษเศรษฐกิจสังครามของเราบ้างหรือครับ หลวงพานิช ฯ อากาศร่อแร่เต็มทน น่ากลัวตายวันนี้ ออกข่าวมา ๘ วันแล้ว "

ผ่องหัวเราะชอบใจ

" ดี - ตายเสียได้แหละดี "

อ้ายหมอนี่แก้วานซื้อยารักษาโรคและเครื่องเวชภัณฑ์ไว้นับจำนวนแสนบาท พิมพ์ของผมต้องตายเพราะขาดยารักษาโรค ไป - พาผมไปคู่มั่นหน่อย "

เจตน์พาจอมโจรเข้าไปในห้องซ่ายมือซึ่งเป็นห้องสมุดมีพรมผืนใหญ่ปูอยู่กลางห้อง เลขานุการเสื่อผ่องเลิกพรมปูพื้นออก พื้นตรงนั้นมีรอยเจาะสี่เหลี่ยม เจตน์เปิดพื้นขึ้น มองแลเห็นบันไดลงไปห้องใต้ดิน แล้วเขาก็พาเสื่อผ่องเดินลงบันไดไป

ห้องใต้ดินกว้างขวางมาก แต่อากาศเหม็นอับได้รับแสงสว่างแต่เพียงแสงไฟที่จุดไว้ มีช่องเล็ก ๆ สำหรับถ่ายเทอากาศ ๕ - ๖ ช่อง เสื่อผ่องสร้างเป็นห้องขังรวม ๘ ห้อง ขังนักโทษเศรษฐกิจสังครามห้องละคน แต่ขณะนี้ไม่มีผู้เคราะห์ร้ายเพียง ๔ คนเท่านั้น ด้านหน้าห้องขังเป็นลานซีเมนต์กว้างเท่าสนามเบ็ดดินตันมีประตูถูกกรงเหล็กปิดกั้นอีกชั้นหนึ่ง

เจตน์ไขกุญแจเปิดประตูออก พาเสื่อผ่องเข้าไปในที่ว่างข้างห้องขัง เศรษฐีสังครามทั้ง ๔ คน ซึ่งอยู่คนละห้อง กำลังร้องครวญครางเพราะความหิวโหย บางคนก็มีอาการปฏิกิริยาคลายคนวิกลจริต

ห้องแรกหลวงพาดิษการวิเศษ ท่านผู้นี้เป็นชนบดีที่มีเงินนับล้าน ร่ำรวยในสมัยสงคราม
นี้เอง เขาเป็นชายที่มีอายุไม่เกิน ๕๐ ปี รูปร่างอ้วนเตี้ย ผมหงอกประปราย หลวงพาดิษฯ นอน
กระต๊อบกระต่ายอยู่ในห้องข้าง ซ่างๆตัวเขามีงานสังกะสีใบหนึ่ง ในงานมีธนบัตรปีกหนึ่ง นั่นคือ
อาหารที่ผ่องจัดมาให้เศรษฐีสงคราม

หลวงพาดิษฯ หิวโหยอ่อนเพลียหมดเรี่ยวแรงแล้ว ตลอดเวลา ๘ วัน ได้ดื่มแต่น้ำวันละ ๑
กระป๋องบู่หรี้อ อาหารแม้แต่น้อยไม่ได้ล่วงพ้นลำคอเลย พอหลวงพาดิษฯ แลเห็นจอมโจร เขาก็ลุก
ขึ้นนั่งยกมือไหว้เสื่อผ่อง

" คุณผ่องครับกรุณาผมบ้าง ผมหิวข้าวจะตายอยู่แล้วโปรดให้ทานข้าวผมกินสักหน่อยเถอะ
ครับ หรือม่ายก็ยิงผมให้มันตายเสียรู้แล้วรู้รอดไป "

จอมโจรหัวเราะก๊าก

" นำหัวร่อ นำขันเหลื่อเกินคุณหลวง ผมเป็นอ้ายเสื่อเป็นอ้ายโจรที่ไม่มีเกียรติยศเกียรติศักดิ์
อะไร แต่คุณหลวงกลับยกย่องผม เรียกผมว่าคุณผ่อง " พูดจับอ้ายเสื่อก็หัวเราะ " คุณหลวงหิวมาก
เซียวหรือครับ ถ้าเช่นนั้นคุณหลวงพึงทราบเถอะว่า คนจนต้องหิวต้องกระวนกระวายเหมือนคุณ
หลวงนี้แหละ ผมเสียใจที่ไม่มีกรรมจะให้คุณหลวง หิวก็กินธนบัตรในงานนั้นสิครับ คุณ
หลวงร่ำรวยจากการเป็นเศรษฐีสงคราม คุณหลวงบูชาเงินเป็นพระเจ้า คุณหลวงก็ต้องพยายามกิน
มันเข้าไป "

" โธ่ - คุณผ่อง - คุณผ่องครับ ถ้าไม่กรุณาให้ผมกินข้าวก็น่าจะยิงผมเสียเถอะครับ " หลวง
พาดิษฯ วิงวอนเสียงแหบเครือ

เสื่อผ่องสันศิริษะ

" ผมเสียคายนูกปี่นของผม ผมไม่ฆ่าคุณหลวงหรอก ผมจะทรมาณคุณหลวงอย่างนี้ จนกว่า
คุณหลวงจะตายเพราะความหิว อย่าวิงวอนผมเลยไม่มีประโยชน์ "

เขาเดินมาที่ห้องหมายเลข ๒ นักโทษของเขาคนนี้ชื่อนายอุดม เป็นชนบดีที่ร่ำรวยในชั้น
มหาเศรษฐี นายอุดมคือเศรษฐีสงครามที่กักกันเครื่องอุปโภคบริโภคไว้มากมาย ชายผู้นี้รูปร่างผอม
บางผิวเนื้อขาว ใบหน้ากระเดียดไปทางจีน เขานั่งกอดเข่าเคร่งขรึมเพิ่งถูกจับมาได้ ๒ วัน

ผ่องกล่าวทักเชลยของเขา

" สวัสดิ์คุณ "

อุดมมองคูผ่องด้วยแววตาละห้อย ค่อยๆลุกขึ้นยืน

" ผ่อง ปล่อยฉันไปเถอะผ่อง ฉันจะให้เงินแถมแสนบาทเพื่อแลกเปลี่ยนอิสรภาพของฉันและ
ขอรับรองด้วยเกียรติยศว่า ฉันจะไม่เอาถ้อยร้อยความแกละ "

จอมโจรพิวปากเบาๆ

" อย่าว่าแต่แสนบาทเลยคุณ ล้านบาทผมก็ไม่ยอมปล่อย ผมต้องการให้คุรรู้สึกว่าคนจนนั้น
หิวโหยเพียงไร ผมจะขังคุณไว้ที่นี่จนกว่าคุณจะตาย "

" ผ่องอย่าทารุณ โหดร้ายต่อฉันนักเลย ฉันยอมทุกอย่าง "

เสื้อผ่องหัวเราะ

" ทารุณหรือครับก็ที่คุณกักตุนสินค้าไว้ทารุณโหดร้ายต่อคนจนทั้งประเทศทำไมคุณไม่นึกบ้าง คนจนต้องลำบากยากแค้น ไม่มีเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เพราะคุณกักกันไว้ใช้ใหม่ จะมาคร่ำครวญเอาอะไรกัน ผมคือผู้แทนคนจนทั้งประเทศ "

เขาเดินต่อไปยังห้องหมายเลข ๓ ผู้ถูกขังอยู่ในห้องเป็นเงินกลางคนกำลังนอนหลับสนิท เพราะความอ่อนเพลียอดอาหารมา ๓ วัน จอมโจรหันมาพูดกับเลขานุการของเขา

" หมอนี่มันฉลาดพอตัว พยายามนอนหลับเพื่อบรรเทาความหิว "

เจตน์ยิ้มเล็กน้อย

" เมื่อเช้าผมลงมาตรวจ หมอร้องไห้เหมือนเด็กๆ อ่อนวอนกับผมให้พูดกับพี่ผ่องเพื่อให้ปล่อยตัว "

เสื้อผ่องหัวเราะในลำคอ

" ไม่มีหวัง หัวใจของผมเข้มแข็งราวกับเพชร พวกเศรษฐีสงครามจะไม่ได้รับความกรุณาจากผมเลย "

ผ่องเดินมาที่ห้องหมายเลข ๔ เขตของเขาซึ่งนั่งร้องไห้สอโงกอยู่บนเตียงไม้เก่าๆ เป็นผู้หญิงกลางคนอายุในราว ๔๐ ปี แต่ยังสวยพริ้งเหมือนสาวๆ รูปร่างอ้วนจ้ำม่ำ ขาวผ่อง แต่งกายทันสมัย สุภาพสตรีผู้นี้คือคุณนายแส เป็นเศรษฐินีหม้าย สูบเลือดเนื้อคนจนมาช้านาน กักผ้าและเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็นในการครองชีพไว้มากมาย เรียกเงินแป๊ะเจี๊ยะจากผู้เช่าตึกแถวของหล่อนรายละเอียด ๘,๐๐๐ บาท ใครไม่ให้ก็ฟ้องขับไล่ เสื้อผ่องจับมาขังไว้ ๒ วันแล้ว

พอคุณนายแส แลเห็นจอมโจร หล่อนก็มีกำลังใจดีขึ้นเล็กน้อย

" นายผ่อง นายผ่องจ๊ะ จะหน่วงเหนี่ยวกักขังฉันไว้ทำไมกัน " หล่อนพูดเสียงสอ " ปล่อยฉันไปเถอะจ๊ะ จะต้องการเงินสักเท่าไรฉันก็จะให้ "

ผ่องหัวเราะ

" ผมไม่ต้องการเงินจากคุณนายเลยผมจะขังคุณนายไว้จนกว่าคุณนายจะตายเพราะความหิว และบางทีคุณนายอาจจะต้องเป็นผู้บำรุงความสุขของบริวารผมด้วย "

เศรษฐินีหม้ายร้องไห้โฮ

" โธ่ นายผ่อง กรุณาฉันบ้าง ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว "

" ครับ - ผมเชื่อ คนที่อดข้าวตั้ง ๒ วัน ทำไมจะไม่หิว "

" ก็แล้วทำไมไม่ให้ฉันกินข้าวล่ะจ๊ะ "

เสื้อผ่องยิ้มเป็น

" คุณนายหิวมากเชียวหรือ "

" จ๊ะ "

" ประเดี๋ยวผมจะให้คนของผมจัดอาหารมาให้คุณนาย แต่คุณนายต้องสละตัวของคุณนาย แลกเปลี่ยนกับอาหาร ๑ มื้อ ตกลงใหม่ครับ "

ความหิวทำให้เศรษฐกิจนี้พยับหน้า " จ๊ะ ตกลง ขอให้ฉันได้กินข้าวเถอะ "

" โถ - น่าสงสาร ในที่สุด ความหิวก็ทำให้คุณนายต้องยอมทุกสิ่งทุกอย่าง คุณนายตรองดูเถอะครับ คนจนเมื่อมันหิวหนักเข้า มันก็ต้องดิ้นรนทุกทางเพื่อปากท้องของมัน ต้องลักต้องขโมย เขาก็เพราะความจนแต่ คุณนายไม่เห็นใจ ไม่สงสาร กลับฉวยโอกาสในยามสงคราม รีดนาทาเร้นคนจน ด้วยการกักสินค้าและเรียกเงินแป๊ะเจี๊ยะจากห้องเช่า ผมเป็นผู้แทนคนจน ผมจึงต้องจัดการลงโทษคุณนายให้สาสม " เขาก็หันมาทางเลขานุการของเขา " เจตน์ ไปข้างบนเถอะคุณ ห้องข้างเรายังว่างอีก ๔ ห้อง อยากรจะคุยบับชื้อรายชื่อ เศรษฐีสงครามจากคุณสักหน่อย จับมันมาขังให้ครบ ปล่อยให้มันอดอาหารหลาย ๆ วัน แล้วผมจะไขประตูห้องออกทุกๆห้องให้มันกินเนื้อก้อนเอง คุณเชื่อเถอะ หิวจนทนไม่ไหวมันก็ต้องฆ่ากันและกินเนื้อกัน "

เจตน์มองดูเชลยผู้หญิงของเสื้อผ่อง

" คุณนายเส ก็เป็นเหยื่อพวกนี้เท่านั้นเอง "

จอมโจรหัวเราะก๊าก

" นั่นนะสิคุณ เนื้อแก่มากเสียด้วย ถ้าเป็นหมูก็เป็นพวกพันธุ์ฝรั่ง" พูดยบเขาก็จึงมือเจตน์ พาเดินออกไปจากบริเวณลานกว้างหน้าห้องขัง เจตน์จัดแจงปิดประตูลูกกรงใส่กุญแจเรียบร้อย

เสื้อผ่องกับเลขานุการ กลับขึ้นมาบนตึก ปิดฝาพื้นห้องไว้ตามเดิม ดึงพรมไว้ให้เรียบร้อย ทั้งสองนั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน เจตน์ดึงลิ้นชักโต๊ะหยิบแฟ้มสีเขียวเพิ่มหนึ่งขึ้นมา

" พี่ผ่องอยากทราบชื่อเศรษฐีสงครามหรือครับ "

เสื้อผ่องพยับหน้า

" ครับบอกผมสิ ต้องการอีก ๔ คน ให้พอจำนวนห้องขังของเรา "

เจตน์อ่านรายชื่อในบัญชีดังๆ " หมายเลข ๑ นายกิมหงวน ไทยแท้ เจ้าของห้างศิวิลลีย์พาณิชย์ พักอยู่ที่บ้าน พระยาประสิทธินิติศาสตร์ ถนนพญาไทย "

เสื้อผ่องนั่งอึ้งไปสักครู่

" คุณคนนี่ เป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดแห่งประเทศไทย แต่พวกเราได้ประชุมกันแล้ว ส่วนมากคัดค้านว่า เขาไม่ได้เป็นเศรษฐีสงคราม จริงอยู่เขาก็ักเครื่องอุปโภคไว้มาก แต่ก็ยังเป็นสินค้าประเภทฟุ่มเฟือย ไม่จำเป็นในการครองชีพ ส่วนเสื้อผ้าก็เป็นผ้าและแพรชนิดพิเศษ เช่น ปาล์มบิช , ซักสก็๊น , ดินหรือญทอง "

เจตน์ว่า " แต่ว่าพวกเราหลายคนได้หลักฐานยืนยันนี้ครับว่า นายกิมหงวนมีโรงรับจำนำในกรุงเทพฯ ๑๐ โรง และทุกโรงมีวิธีสูบลือดเนื้อประชาชนโดยเรียกเงินค่ารักษา "

เสื้อผ่องยกมือชี้หน้าเลขานุการของเขา " อย่าลืมว่า ลูกของเขาเป็นผู้จัดการและรับผิดชอบ นายกิมหงวนไม่เคยสนใจกับกิจการ โรงรับจำนำของแกลเลย "

เจตน์ว่า " ความรับผิดชอบอยู่ที่เจ้าของสิครับ พี่ผ่อง ผู้จัดการก็ต้องทำตามคำสั่งเจ้าของ "
 อ้ายเสือปืนกลมืออิมเล็กน้อย ยกมือทาบโต๊ะ

"ตกลง เอามันมาขัง อ่านต่อไปซิ มีใครอีก "

เจตน์เขียนหมายเหตุกลงไปท้ายชื่อเสี่ยหงวน แล้วอ่านรายชื่อต่อไป " หมายเลข ๑๑
 พระยาปัจจนิกพิณาศ พักอยู่แห่งเดียวกับอาเสี่ยกิมหงวน "

จอมโจรเม้มปากแน่น

" ท่านผู้นี้ไม่ต้องใครครวญอะไรอีก ๔ ปีที่ประเทศไทย อยู่ในสถานะภาวะคับขัน ท่านมี
 รายได้ตั้งล้าน เพราะการสูบเลือดเนื้อประชาชน กักตุนข้าวไว้ทุกชนิด แม้กระทั่งกระดาดชำระ เอาละ
 ๒ คน แล้ว ต่อ ไปซิคุณเจตน์ "

" หมายเลข ๑๓ นายพล พัชรภรณ์ "

" เจ้าคนนี้เป็นตัวตั้งตัวตี ร่วมมือกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ในการแข็งลิ้ ๓ ละ อีกคน คุณเจตน์ "

เจตน์อ่านต่อไป

" หมายเลข ๑๔ นายนิกร การณวงศ์ "

จอมโจรคิดมือเป๊ะ

" พอแล้ว เอา ๔ คนนี้ก่อน นาย นิกรเป็นลูกเขยพระยาปัจจนิก ฯ ช่วยพ่อตาขายสินค้าตลาด
 มีด หมายเลข ๑๑ ถึง ๑๔ อยู่บ้านเดียวกันไซ้ไหมคุณเจตน์ "

" ครับ อยู่บ้านเดียวกัน บ้าน " พัชรภรณ์ " ถนนพญาไทย "

อ้ายเสือปืนกลมือลุกขึ้นยืน ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา

" เกือบ ๔ โมงแล้ว วันนี้ผมตื่นสายไปหน่อย ไปกินข้าวกันเถอะคุณเจตน์ ตอนเที่ยงผมจะ
 เรียกประชุมพวกเรา เพื่อปรึกษากันว่า เราควรจะทำอย่างไรจึงจะจับเศรษฐีสงครามได้โดยละม่อม "

เจตน์ลุกขึ้นยืนไม่พูดอะไรอีก เดินตามจอมโจรออกไปจากห้องสมุด

บ้าน " พัชรภรณ์ "

ค่าวันนั้น ๔ สหายอยู่กันพร้อมหน้าในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของ ดร. ดิเรก ณรงฤทธิ์ พล
 , นิกร , กิมหงวน กำลังมองดูดิเรก นึกยาให้เจ้ากระต่ายตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นการทดลองของเขา ยาฉีด
 ขนานนี้ เป็นยาที่ดิเรกคิดค้นขึ้นเอง คุณหมอให้ชื่อว่า ไวตามิน แอนโพรติน โบโนซาล คุณภาพของ
 ยานานนี้ จะตัดความกังวลของมนุษย์และสัตว์ในเรื่องอาหารการกินไปได้หลายวัน ดิเรกยืนยันว่า
 ไวตามิน แอน โพรติน โบโนซาล ๑ หลอด จะทำให้มนุษย์ไม่ต้องกินอาหารและน้ำถึง ๗ วัน โดยไม่
 รู้สึกหิวกระหายเลย

การทดลองครั้งนี้ปรากฏว่า ตัวยาอ่อนไปบ้าง กระต่ายตัวนี้อาหารและน้ำได้เพียง ๓ วัน
 เท่านั้น มันนอนอย่างสุขสบายอยู่ในกรง ไม่แสดงอาการว่าหิวกระหาย ผักบุงและหญ้าขนกองอยู่
 เกลือณกลาดมันก็ไม่กิน แต่พออย่างเข้าวันที่๔ เจ้ากระต่ายไซ้่งอ่อนตัวนี้ก็เล่นผักเสี้ยวเรียกกรง

ถ้าการทดลองครั้งนี้เป็นผลสำเร็จ ดิเรกก็จะผสมยานี้เป็นงานใหญ่ เพื่อจำหน่ายให้กับประชาชน เขาเชื่อว่าไม่ซ้ำอาหารการกินจะถูกลองอย่างผิดคาด

พล , นิกร , กิมหงวน จ้องตาเข็งมองคูดิเรกนึดยาให้กระต่ายจนหมดหลอด นายแพทย์หนุ่มดึงเข็มออกมา หันมามองเพื่อนเกลอของเขาแล้วหัวเราะลั่น

" ฮะ - ฮ้า " กิมหงวนกับนิกรพูดขึ้นพร้อมกัน

" สำเร็จ ! เป็นสำเร็จ ! "

ดิเรกสอ้งโหยง หยุดหัวเราะทันที

" เลวมาก เป็นชอบขัดคอเสมอ "

พลยกมือตบป่าดิเรกเบาๆ

" เพื่อนรัก แกมันใจใหม่ว่า การทดลองยาฉีดของแกในครั้งนี้จะได้ผลสมความมุ่งหมาย "

ดิเรกพยักหน้า

" ออไร ต้องสำเร็จแน่ๆ ฝรั่งไม่เคยทำอะไรไม่สำเร็จ แกคอยดู นับตั้งแต่นี้ไปอีก ๗ วัน เจ้าสโนไวท์ของกันมันจะไม่ต้องกินผักหญ้าอะไรเลย "

นิกรหัวเราะหึๆ

" อีกหน่อย ผักปลาตามตลาดคงไม่มีขาย ใครๆเขาก็คงใช้ยาฉีดของแก เสียเงินน้อยแล้วก็ไม่ต้องเสียเวลาหุงหากิน "

ดิเรกโบกมือ

" ยูเข้าใจผิด ยานี้เป็นแต่เพียงช่วยเราให้มีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องกินอาหาร แต่ร่างกายของเราจะชุบพอมลง อาหารเป็นของจำเป็นสำหรับมนุษย์ ร่างกายเปรียบเหมือนเครื่องยนตร์ อาหารก็คือน้ำมันเชื้อเพลิง เราต้องกินอาหาร ยาของกันทำขึ้น จะช่วยเหลือนมนุษย์ในยามจำเป็นบางครั้งบางคราวเท่านั้น ไม่ใช่ทำให้ฉีดยาของกันไปจนตลอดชีวิต เข้าใจ "

กิมหงวนพยักหน้า

" กันเชื่อว่า ความคิดของแกต้องสำเร็จ "

ดร.หนุ่มยิ้มแก้มแทบแตก

" ความจริง กันเคยคิดยาวนานนี้มานานแล้ว แต่เป็นยาสำเร็จรูป กันจะให้แกดูก็ได้ " พุดจบเขาก็เดินไปที่ตู้ยา เปิดตู้ออก ค้นหาอะไรสักครู่ ก็หยิบขวดเล็กๆขวดหนึ่งออกมา ในขวดมียามะลัดสี ขาวขนาดแอสไพรินแมเออร์ ดิเรกส่งขวดยาให้กิมหงวน แล้วอธิบายให้ทราบ " เมื่อกันอยู่ประเทศอังกฤษ ขณะที่กันสอบไล่ได้ปริญญาแพทย์ใหม่ๆ ก่อนที่กันจะเดินทางกลับประเทศสยาม กันได้คิดยาวนานนี้ขึ้น สภาการแพทย์ในอังกฤษยังชมเชยในความสำเร็จของกัน ยานี้กินเพียงวันละเม็ด เราจะไม่ต้องกินอาหารและน้ำเลย "

อาเสี่ยเปิดจุกออก เทออกมาดู ๑ เม็ด

" แกเคยให้ใครกินบ้างหรือเปล่า "

" อ้อ เคยชิง่า - มหาราชา "

๑ เกลอสทำคอย่นพร้อมกัน ดร. ดิเรกหัวเราะลั่น

" ทำไมนะ กันพูดถึงมหาราชาพวกแกเป็นต้องแสดงกิริยาอย่างนี้ "

พลยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

" มันมากไปโว้ย หมอ วันหนึ่งแกคุยเรื่องมหาราชาตั้งโกฏิหน "

ดิเรกยิ้มแห้งๆ

" ก็มีเรื่องที่จะคุยนี้หว่า กันจะเล่าให้ฟัง ตอนที่กันเดินทางกลับประเทศสยาม กันแวะเที่ยวประเทศอินเดียและมีโอกาสได้ถวายการรักษามหาราชาองค์หนึ่ง ซึ่งทรงพระนามว่า กุมารซิงก์สุ โภชอวตาร พระองค์ทรงป่วยเป็นโรคพระبيبผาสะอักเสบ "

นิกรทำตาปริบๆ

" อะไรหมอ พระبيبผาสะ "

กิมหงวนตวาดแวมืด

" โง่จริงโว้ย หนวดยังงี่ละ เจ้านายเรียกว่าพระبيبผาสะ "

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

" หนวดอักเสบได้ด้วยหรือ อาเสี่ย "

เสี่ยหงวนลืมนดาโพลง

" เออ จริงเฮะ " แล้วหันมาถามดิเรก " พระبيبผาสะเขาแปลว่าอะไรหมอ "

" ปอด " ดิเรกพูดเสียงหนักๆ

" อ้อ แล้วพระบาทละ "

ดิเรกสอซึ้ง

" พาดพระโอบฐูแก อย่าขัดคอซี จะเล่าให้ฟัง มหาราชากุมารซิงก์ป่วยมาหลายเดือน นายแพทย์หมดปัญญา ครั้นกันถวายการรักษาได้เพียงอาทิตย์พระองค์ก็หาย เลยโปรดปรานกันมาก ประทานทองคำเท่าลูกฟักให้กัน "

นิกรทำหน้าชอบกล

" แล้วแกเอาทองคำเท่าลูกฟักมาเมืองไทยหรือเปล่า "

ดร. ณรงค์ฤทธิ์ถอนหายใจยาว

" เอาอะไรมาละ ถูกผู้ร้ายแซกคักจี้เอาไป ขณะที่กันแบกลงเรือ น่าเสียดายมาก "

กิมหงวนอมยิ้ม

" งั้นเรอะ โทกหคตอไปเถอะ สนุกดีเหมือนกัน แล้วยังงี่อีก "

ดิเรกค้อนประหลับประหลือค แล้วเล่าเรื่องของเขาต่อไป

" มหาราชาหายป่วย ก็ชวนกันไปล่าสิงห์โตในป่าสูงแห่งหนึ่ง บริเวณเทือกเขาหิมาลัย ่า - กันกับมหาราชาหลงทางกับพรานป่าและมหาดเล็ก เราต้องหลงอยู่กลางป่าถึง ๗ วัน นี้แหละยาขวด

นี้แหละช่วยกันกับมหาราชรอดตายจากการรอดอาหาร จนกระทั่งบริวารของพระองค์ตามไปพบเรา "

๑ สหายยิ้มแป้นไปตามกัน นิกรหิบบวดยามาพิจารณา ดู แล้วถือโอกาสหยิบเข้ากระเป๋าตัวเอง ในเวลาเดียวกันกับที่เจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้พาตัวเดินเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ท่านเจ้าคุณมองดูดิเรกแล้วกล่าวถาม

" ทำอะไร หมอ "

" ทดลองยาครับ "

" อ้อ ใช้กระต่ายเป็นเครื่องทดลอง "

" ครับ "

" เออ ดี " แล้วท่านก็พูดกับนายพัชรภรณ์ " พลแกกำลังว่างไม่ใช่หรือ ไปธุระกับอาสาสมัครได้ไหม? "

พลขมวดคิ้วขึ้น

" ไปไหนครับ "

" ไปซื้อยางรถยนต์ นายหน้าคนหนึ่งเขาโทรศัพท์มาบอกอาว่า เขามียางรถยนต์คันล๊อบใหม่เอี่ยมขนาด ๑๒ * ๖ อยู่ ๑๐ เส้น เขาเสนอขายเราเส้นละ ๖,๐๐๐ บาทเท่านั้นนัดให้อาไปดูของที่บ้านถนนรองเมืองซอย ๒ "

พลหัวเราะ

" เรื่องตลกกระมังครับ คุณอา ทำไมถึงพูดยังงี้ คมที่เขาเสนอขายคือใครครับ คุณอา รู้จักกับเขาหรือเปล่า "

" เขาบอกว่า เขาชื่อเจตน์ จากถ้อยคำของเขาที่พูดกับอาแสดงว่าเขารู้จักอาดีทีเดียว แต่อาขังนึกไม่ออกว่า เจ้าหมอนี้เป็นใคร "

กิมหงวนว่า " อย่าไปเลยครับ เสียเวลา ดีไม่ดีเดี๋ยวถูกต้มมันหลอกไปจ้ะเอาเงิน "

" เปล่า เขาไม่ได้บอกให้อาเอาเงินไปซื้อ เขาเพียงแต่บอกให้อาไปดูของที่บ้านเขา ถ้าชอบใจค่อยตกลงซื้อเขารับรองว่าเมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เขาจะขนยางทั้ง ๑๐ เส้นมาให้เราที่นี่ จึงจะรับเงินจากเรา "

พลนั่งอึ้งไปสักครู่

" ๑๒ * ๖ เส้นละ ๖,๐๐๐ บาท แล้วก็ยางคันล๊อบใหม่เอี่ยม มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลยครับ คุณอา "

เจ้าคุณพยักหน้าหงึกๆ

" ดูล่ะ แต่นายเจตน์ว่า เขาร้อนเงิน เขาต้องการเงินก้อน เพื่อเดินทางไปปักษ์ใต้ ลองไปดูกันเถอะน่าหลานชาย ถ้าคันล๊อบจริงๆ ใหม่เอี่ยมอย่างว่า ขนาด ๑๒ * ๖ ถึงแม้จะเป็นคันล๊อบญี่ปุ่น อากี้เอา ขายเป็นกำไรหวานๆ แต่เขาก็ยืนยันว่าไม่ใช่คันล๊อบญี่ปุ่น "

" ช่างมันปะไรวะ ของดีของร้ายซื้อได้ราคาถูกเอาทั้งนั้น แก ๔ คนอยู่ว่างๆนั่งรถไปกับอาสาสมัคร ช่วยกันตรวจดู ถ้าอาซื้อมาไว้ขายได้กำไรเท่าไร อาแบ่งกำไรให้พวกแกครึ่งหนึ่ง "

นิกรยิ้มเป็น

" ไปซีครับ ผมกำลังไม่มีใครมีสตางค์ใช้ เมื่อเข้าไปบ้านเพชรบุรี ขอเงินคุณพ่อ ๑,๐๐๐ บาท ได้มา ๒๐๐ บาทเท่านั้นมีหน้าซำยังถูกค่าเอากระบุงโกยไม้ไผ่ พูดแล้วมันเจ็บใจมีพ่อก็ไม่เหมือนคนอื่นเขา "

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลืมตาโพลง

" คีละ มันจะบอกเจ้าคุณวิจิตร ฯ "

" อ้าว ขึ้นบอกผมก็ถูกค่าป็นปีเลย "

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

" ไปไว้ รีบไปกันเถอะ ทุ้มครึ่งแล้ว ขากลับอาจจะพาพวกแกไปหาเหล้ากินที่คาเช่ย์ "

กิมหงวนยิ้มหวานจ้อย

" โอ.เค ครับ "

ดิเรกพูดกับพ่อตาของเขา

" ผมเสียใจคุณพ่อ ฝรั่งไม่ว่างไปไม่ได้ "

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยักคิ้วแล้วกล่าวสัพพยอกดิเรก

" ไม่เป็นไร ฝรั่งไม่ว่าง คนไทย ๓ คนไปกับพ่อก็ใช้ได้ "

ครั้นแล้วท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ พล, นิกร, กิมหงวน ออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของ ดร.ดิเรก เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับ ๓ เกลดอกกลมพรางของเสื้อผ่องแล้ว ทั้ง ๔ คนกำลังจะพาตัวไปเป็นเชลยของอ้ายเสือปืนกลมือ

๑๕.๔๕ น.

สตูดิโอหนึ่งเล่นฝ่าความมืดเข้าไปในถนนรองเมือง ซอย ๒ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำหน้าที่เป็นคนขับ นั่งคู่กับเสี่ยหงวน พลกับนิกรนั่งอยู่ตอนหลังรถ นายการุณวงศ์ สับปะหงกมาตลอดทาง

รถเล่นเข้าไปเกือบสุดซอยก็ถึงหน้าบ้านใหญ่แห่งหนึ่ง เจตน์โทรศัพท์บอกท่านเจ้าคุณว่าบ้านของเขาประตูลิขารัฐประหาร มีอยู่แห่งเดียวเท่านั้น พอถึงบ้านที่กล่าวนี้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ถอนเท้า จากคันเร่งเหยียบครัชและห้ามล้อบังคับรถให้หยุด ทอดสายตามองเข้าไปในบ้าน

" เอ - บ้านไหนหว่า "

กิมหงวนพูดอ้อมแอ้มในลำคอ

" ไม่รู้หว่า "

ท่านเจ้าคุณกระแทกศอกกลับถูกหน้าอกอาเสี่ยดังพลັก

" นี่แน่ะ ทะลึ่งมาพูดหว่ากับข้า ไม่รู้จักเด็ก ผู้ใหญ่ "

เสี่ยหงวนสูดปาก

" อู๋ ยังงี้บ๊วยๆ ฝึในท้องเล่นงานผมแน่ "

" เออ - ดี "

ชายฉกรรจ์คนหนึ่ง แต่งกายเรียบร้อย เดินเข้ามาหยุดยืนข้างสตูดิโอ เขาคืออ้ายเสื่อผ่องนั่นเอง ผ่องปีติยินดีอย่างยิ่งเมื่อแลเห็นเศรษฐีสงครามทั้ง ๔ มาพร้อมหน้าสมดังใจของเขา ผ่องรอคอยรับอยู่นานแล้วและได้เตรียมบริวารไว้พร้อมเพียง เพื่อจะรับมือกับ ๔ สหายและเจ้าคุณปัจฉิมฯ ถ้าหากว่าจะมีการต่อสู้กัน

" ประทานโทษครับ ได้เท่าคือเจ้าคุณปัจฉิมฯ ไซ้ไหมครับ " จอมโจรพุดนอบน้อม
ท่านเจ้าคุณยิ้มให้เขา

" ถูกแล้ว เธอ นี่บ้านนายเจตน์ไซ้ไหม ? "

" ครับผม คุณเจตน์สั่งให้กระผมออกมาคอยต้อนรับได้เท่าขอรับ "

" เออ - ดี ขอบใจมาก เอ้า - ลงรถไว้พวกเรา "

" เออ - ดี " อาเสี่ยวพุดเสียงหนักๆ

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ออกหัวเราะไม่ได้ ท่านเปิดประตูก้าวลงจากรถเป็นคนแรก กิมหงวนตามลงมาเป็นคนที ๒ พลยกฝ่ามือสลักหน้านิกรเต็มแรง

" เฮ้ย "

นิกรลืมนดาโพลง ร้องยี้เกเบาๆ

" แสงทองส่องโลก ไก่กระชั้นขันกระโชนแม่เอ๊ยช่างหวานหู- - - - "

" แล้วกัน " เจ้าคุณปัจฉิมฯ เอ็ดตะโร " แกนี่มันหน้าด้านเหลือเกินสิ ไม่ใช่บ้านเราไว้ "

" นิกรยกมือทาบหน้าอกตัวเองเบาๆ

" ต้ายตาย ออกแตก ร้องยี้เกเล่นนิตเดียวหาว่าหน้าด้าน พับแผ่ซี "

พลหัวเราะหึๆ กระซอกตัวเพื่อนเกลอของเขาลากถูกลงมาจากรถ อ้ายเสื่อป็นกลมือกัมศิระให้ทั้ง ๔ คน

" เชิญในบ้านเถอะครับ "

อาเสี่ยวเอื้อมือเขี่ยแขนจอมโจรเบาๆ

" หมาคุไ้หม น้องชาย "

อ้ายเสื่อช้อนยิ้มไว้ในหน้า

" สุนัขไม่คุรอกครับ "

กิมหงวนจู้ปาก

" ปู่โ้ผมถามถึงหมาคุณตอบเรื่องสุนัข พุดกันไปคนละเรื่องเสียแล้ว "

อ้ายเสื่อผ่องไม่พุดอะไรอีก พาท่านเจ้าคุณและ ๓ สหายเข้าไปในบ้าน พอผ่านพ้นประตูบ้านเข้าไป ทั้ง ๔ คนก็มีฐานะเป็นเชลยจอมโจรไม่มีใครรู้ว่าบริวารของเสื่อผ่องแอบอยู่เรียงรายรอบบริเวณบ้าน ทุกคนมีปืนพกอยู่ในมือ

อ้ายเสือพาเชลยทั้ง ๔ คนขึ้นไปบนตึก เลี้ยวเข้าห้องรับแขกซึ่งสว่างไสวด้วยแสงไฟฟ้า

" เชิญท่านนั่งตามสบายเถอะครับ ผมจะไปเรียนให้คุณเจตน์ทราบเดี๋ยวนี้ "

เจ้าคุณปัจจนิกายิ้มให้เขา

" เออ - ดี ขอบใจมาก "

เสือผ่องเดินออกไปจากห้องรับแขก พล , นิกร , กิมหงวนทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ล้มคนละตัว
เจ้าคุณปัจจนิกาย นั่งบนโซฟาแล้วท่านก็พูดกับ ๔ สหาย

" บ้านนี้ใหญ่โตกว้างขวางดีเหมือนกัน เสียอย่างเดียวโทรมไปหน่อย "

กิมหงวนอมยิ้ม บัญไปให้นิกรมองดูรูปเขียนสีน้ำรูปหนึ่ง มันเป็นรูปนกตะกรุมกำลังจิกปลา
นิกรแลเห็นเข้าก็หัวเราะก๊าก

" เข้าที่ไวย เขียนเด็ดขาดเลย " นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

เจ้าคุณปัจจนิกายมองตามสายตาลูกเขยของท่าน ใบหน้าของท่านเจ้าคุณบึ้งตึงทันที

" อ้ายเปรต " ท่านพูดเบาๆ

พลแกล้งทำเป็นเซ่อ กล่าวถามท่าน

" อะไรครับ คุณอา "

เจ้าคุณไม่ตอบ กิมหงวนจึงตอบแทน

" ก้นกับเจ้ากรดูรูปนกตะกรุม คุณอาเลยโมโห "

พลกลั่นหัวเราะแทบแย้ เงยหน้ามองดูรูปนกตะกรุม

" แม่ไวย จำปะเลย "

ท่านเจ้าคุณทำตาเขียวกับนายพัชรารณณ์ทันที

" ทะลึ่งบ้างล่ะ ประเดี๋ยวฉันก็เตะเข้าให้หอรอก อย่าทำทะเล้นไวย ที่นี้มันไม่ใช่บ้านเรา "

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้

อ้ายเสือป็นกลมือพาเจตน์กับลูกน้องร่วมใจอีก๗คนเข้ามาในห้อง ทุกคนมีปืนพกอยู่ในมือ
โดยเฉพาะอ้ายเสือผ่องถือปืนกลมือแบบที่อมสัน เจตน์กับสมุนโจรทั้ง ๓ คนเดินเข้าไปประจํามุม
ห้องคนละมุม เจ้าคุณปัจจนิกาย กับ พล , นิกร , กิมหงวน ตกตะลึงไปชั่วขณะ

จอมโจรกระชับปืนกลมือเตรียมพร้อม เขาก็มืดริษะให้ท่านเจ้าคุณและ ๓ เกลลอ แล้วพูด
อ่อนโยนตามนิสัยของเขา

" ผมยินดีมากเชียวครับ ที่ได้พบกับคุณทั้ง๓ กรุณามาหาผมถึงบ้าน "

กิมหงวนยิ้มแห้งๆ

" จะเล่นแบบไหนกันพี่ชาย คุณจะขายยางรถยนต์หรือขายปืนแน่ ขอให้ผมชมหน่อยเถอะ
ครับ ปืนกลมือของคุณเข้าทีมาก "

อ้ายเสือหัวเราะ

" ลูกไม้ของคุณตื่นเกินไป ง่า - โปรดอย่าคิดต่อสู้อย่างผมเป็นอันขาด ปีนกลมือของผมพร้อมที่จะส่งกระสุนออกจากลำกล้องในทันทีทันใด และปืนกลกระบอกนี้เคยฆ่าตำรวจและเศรษฐีสงครามมามากต่อมากแล้ว "

พลจ๋อมมองดูยายเสือผ่อง ความรู้สึกบอกตัวเองว่าเขากับเพื่อนๆและเจ้าคุณปัจจนิกฯ ถูกล่อลวงมาติดกับคนร้ายคณะหนึ่ง

" แกเป็นใคร ? " พลพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน

" ผมหรือครับ ใครๆเขาเรียกผมว่า ยายเสือปืนกลมือ "

" เสือผ่อง ! " เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องขึ้นด้วยความหวาดกลัว ใบหน้าของท่านซีดเผือด เม็ดเหงื่อปรากฏขึ้นทั่วหน้า

ความเจ็บบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกคร่อยๆยกมือลูบค้ำหน้าอก

" โอ๊ย - ตกใจ เจอเสือเข้าให้แล้ว ตายตายเสือผ่องหน้าตายังเงิ่ง ออกแตก - ออกแตกแน่ นึกว่าหมวดตรารุงรัง หน้าदान่าเกลียดน่ากลัว ที่แท้ลือ - หลอ " แล้วนิกก็ทำดาหวานกับเสือผ่อง " พี่ผ่องเชิญพวกเรามากินเลี้ยงหรือครับ "

จอมโจรเค้นหัวเราะ

" คุณเป็นคนสนุกสนานมีอารมณ์เยือกเย็นมาก คุณนิกกร ผมรู้จักคุณดี คุณทั้ง ๓ กับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯเป็นเศรษฐีสงครามที่ก่อความเดือดร้อนให้แก่คนจน ผมมีโครงการปราบเศรษฐีสงคราม อย่างไรพวกคุณคงทราบดีแล้ว "

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ออกสิ้นขวัญแขวน

" แกต้องการอะไรจากฉัน ผ่อง ฉันไม่ได้เป็นเศรษฐีสงครามดังที่แกเข้าใจหรอก "

" ใต้เท้าอย่าปฏิเสธ ผมมีหลักฐานพร้อมแล้ว "

พลว่า " ก็แล้วแกจะเอาอย่างไร วามา "

เสือผ่องชักไหล่

" ผมจะขังพวกคุณไว้ในคุกมืด ทรมานจนกว่าจะตายเพราะความหิวกระหาย เศรษฐีสงครามทุกคนจะได้รับโทษอย่างนี้ "

พลหัวเราะ

" เอาซี ฉันเสียทีแกแล้ว แกจะจัดการอย่างไรก็ตามใจ แต่ถ้าชีวิตฉันยังอยู่และฉันได้รับอิสรภาพอีกครั้งหนึ่ง จำไว้ชื่อของแกจะต้องสิ้นสุดลงเพราะฉัน "

" ปากมึงร้ายนัก " ลูกน้องของเสือผ่องคนหนึ่งพูดขึ้น " คนอย่างมึงอย่าอยู่เป็นคนเลวๆ " พูดจบมันก็ยกปืนพกขึ้นจ้องหมายระดับหน้าอกพล

ยายเสือผ่องยกมือห้าม

" อย่า - เข็ม วิธีการของฉันไม่ต้องการให้เขาตายสบายๆ ถ้าแกยิงเขา เขาจะไม่ได้รับความทุกข์ทรมานอะไรเลย "

พลหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง พุดปlob โยนเจ้าคุณปัจจนิกฯ

" อย่าวิตกครับ คุณอา คนเราเกิดหนหนึ่งและตายครั้งหนึ่ง จะตายดีตายร้ายมันก็ดีเหมือนกัน "

เจตน์เลขานุการของอ้ายเสือปืนกลมือ บังคับให้เซลยทั้ง ๔ ลูกขึ้นยืน สมุนโจรช่วยกันตรวจค้นตามร่างกายด้วยความประสงค์จะค้นอาวุธมากกว่าสิ่งอื่น ไม่ปรากฏว่าเงินทองที่อยู่ในกระเป๋าถูกพวกโจรยึด

" พาไปขังคุกมืด " จอมโจรออกคำสั่ง

ทั้ง ๔ คนถูกนำตัวออกไปจากห้องรับแขก กิมหงวนหน้าจ้อยหายคึกไป ส่วนพลอยู่ในสภาพเครื่องขริม นิกرهاช่องทางที่จะช่วยตัวเองให้เป็นอิสระ เจตน์กับบริวารของอ้ายเสือพ่องนำบุคคลทั้ง ๔ เข้ามาในห้องสมุด เจ้าคนหนึ่งเปิดพรมปูพื้นขึ้น อีก ๒ คนช่วยกันเปิดทางลงไปสู่คุกมืด เจตน์ลงบันไดไปเป็นคนแรก ต่อจากนั้นเจ้าคุณปัจจนิกฯและ ๓ เกลอก็ถูกบังคับให้ตามลงไป

ในที่สุด เซลยของเสือพ่องก็เข้ามาอยู่ในบริเวณลานกว้างหน้าห้องขัง เจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นนักโทษของเสือพ่อง นอนร้องครวญครางเพราะความหิวอยู่ในกรง ความหวาดกลัวของท่านก็บังเกิดเป็นทวีคูณ

" ผมจะขังพวกคุณไว้คนละห้อง " เลขานุการของเสือพ่องพุดยิ้มๆ

พลว่า " ถ้าฉันจะขอให้แกขังฉัน ๔ คนรวมไว้ในห้องเดียวกันแกจะขัดข้องไหม "

เจตน์นิ่งคิด

" ก็ได้ ถ้าคุณประสงค์อย่างนี้ แต่ว่าการขังรวมกัน ๔ คนต่อห้องคุณจะไม่อึดอัดแยะหรือ "

นายพัชราภรณ์ยิ้มเล็กน้อย

" ไม่เป็นไร คับที่เราอยู่ได้ เราต้องการตายร่วมกัน "

เลขานุการจอมโจรหัวเราะเบาๆ

" ดีแล้วครับ ผมจะอนุโลมตามความประสงค์ของคุณ " พุดจบเขาไปกุญแจเปิดประตูห้องขังหมายเลข ๕ ออก แล้วกล่าวกับนักโทษของเขา " เชิญเข้าไปขังในเถอะครับ "

ทั้ง ๔ คน มีกิริยาอึดเอื้อน พลกวาดสายตามองไปรอบบริเวณ ลูกนั่งของเสือพ่องถือปืนเตรียมพร้อม

" เข้าไปซิครับคุณ " เจตน์พุดเสียงหนักๆ " ถ้าขัดคำสั่งผม ผมอาจยิงคุณง่ายๆ พวกคุณคงยังไม่อยากตายไม่ใช่หรือ "

๓ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต้องจำใจเดินเข้าไปในห้องขัง เจตน์ปิดประตูใส่กุญแจเรียบร้อย เขายืมให้นักโทษของเขา

" สวัสดีนะครับ "

กิมหงวนมีอกกับกิริยาเหมือนคนบ้า ยกมือชี้หน้าเจตน์

" มิ่ง คีละมิ่ง พ่อหลุดออกไปได้เมื่อไหร่ พ่อจะยิงทิ้งให้เรียบทีเดียว คนอย่างอ้ายหงวนไม่ตายง่ายๆหรอกวะ "

" ยังงั้นหรือครับ แต่คราวนี้อาตมาต้องตายแน่ๆไม่มีมนุษย์คนไหนหรือครับที่จะยังชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องกินอาหาร "

พูดจบเลขานุการอ้ายเสื่อผ่อง ก็พาตัวออกไป ชวนลูกน้องขึ้นบันไดไปบนตึก ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ได้ยินแต่เสียงนักโทษหึ่งข้างเคียงร้องครวญครางด้วยความหิว

" ทำยังไงกันต่อไปดี หลานชาย " เจ้าคุณปัจจนิกพูดแผ่วเบา

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

" ไม่ต้องทำอะไรหรอกครับ นอกจากนั่งนอนรอคอยความตาย ผมคิดว่าชีวิตเราอยู่ได้อย่างช้าไม่เกิน ๕ วันนี่ "

นิกรพูดขึ้นทันที

" อย่าเพิ่งตื่นไปก่อนไปใช้ ช่วยกันคิดหาช่องทางหนีไปจากคุกมิดนี้ดีกว่า " แล้วเขาก็ล้วงกระเป๋าหยิบขวดยาอาหารทิพย์ออกมา " คู่นี้พวกเรา กันขโมยยาวิเศษของเจ้าดิเรกติดตัวมาด้วย มีอยู่ประมาณ ๓๐ เม็ด เรากินกันคนละเม็ด พวกเราก็จะมีชีวิตต่อไปได้อีกถึง ๑๐ วัน "

พล , กิมหงวน กับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯมีกำลังใจดีขึ้น อาเสี่ยยกมือคบบ่านิกร

" แก่ดีมากกว่า ความมื่อไวของแก ได้ช่วยต่ออายุพวกเราในยามคับขัน เอาละวะ เราไม่ตายแล้ว ใน ๑๐ วันนี่ เราคงมีช่องทางหลบหนีไปได้ "

พลว่า " แต่กันเวทนาเพื่อนห้องข้างเคียงของเรามาก เขากำลังจะตายอยู่แล้ว เพราะความหิวกระหาย คนที่อยู่ห้องติดกับเราเป็นผู้หญิงเสียด้วย แบ่งอาหารทิพย์ของดิเรกให้กินกันคนละเม็ดดีไหม "

" เอ - ดี " เจ้าคุณปัจจนิกฯพูดขึ้น " เราต้องช่วยเหลือเขาในฐานะที่เป็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน " กร - จัดการเข้าซี ส่งยาออกทางช่องลูกกรงนี้ ให้เขาส่งต่อๆไปจนห้องสุดท้าย แบ่งกันกินคนละเม็ดพอประทังชีวิตไปก่อน "

นิกรขยับมายืนชิดหน้าต่าง ร้องเรียกเศรษฐินีหม้าย

" คุณนายครับ - คุณนาย "

" ขา " มีเสียงขานรับ

" คุณนายหิวข้าวมากเชียวหรือครับ " นิกรถามต่อไป

" ค่ะ ๒ วันแล้ว มันให้ดิฉันดื่มน้ำเพียงวันละกระป๋องนมเท่านั้น พวกคุณเพิ่งถูกจับมาหรือคะ "

" ครับ - ถูกแล้ว คุณนายยื่นมือออกมาซีครับ ผมจะให้อาหารทิพย์ กินเข้าไปเพียงเม็ดเดียวไม่ต้องกินข้าวและไม่ต้องหิวตลอดวัน "

คุณนายแสยยื่นมือออกมาจากซี่ลูกกรง

"ขอบคุณค่ะ "

นิกรส่งยาให้อีก ๔ เม็ด

" คุณนายช่วยส่งต่อไปให้ห้องอื่นๆ ห้องละเม็ดนะครับ แบ่งกันกินทั่วๆกัน "

" ค่ะ - ได้ค่ะ "

บรรยากาศในคุกใต้ดิน เหมือนอับและร้อนอบอ้าว ๓ เกลอบกับท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ เดินพล่านรอบห้องข้าง มีกิริยาเหมือนชมคที่อยู่ในกรง ต่างช่วยกันสำรวจทั่วห้อง แต่หมดหนทางที่จะหนีออกไปได้ ผนังห้องทั้ง ๓ ด้านเป็นซีเมนต์ ด้านหน้ามีลูกกรงขนาดใหญ่ ภายในห้องมีไฟฟ้าขนาด ๕ แรงเทียน ๑ ดวง เติงไม้ขนาด ๔ ฟุตครึ่ง ๑ เติง ถังน้ำมันดินสำหรับปลดเปลื้องความทุกข์ ๑ ถัง นอกนั้นไม่มีอะไรเลย

พล ,นิกร, กิมหงวนกับท่านเจ้าคุณปริกษาหรือกันหาทางหลบหนี ทั้งๆที่มองไม่เห็นช่องทาง เจ้าคุณปัจฉิมฯหน้าดำคร่ำเครียด วิตกเป็นทุกข์ว่าท่านจะอดตายในคุกมืดนี้

การจับกุมเศรษฐกิจสงครามได้โดยละม่อมอ้ายเสื่อฟ้องถือเสียว่าเป็นชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ในคืนวันนั้นเอง ฟ้องใช้ให้ลูกน้องคนหนึ่งของเขา นำรถสตูดิโอไปจอดทิ้งไว้หน้าประตูบ้าน " พัชราภรณ์ " เขียนจดหมายสั้นๆ ๑ ฉบับ ทิ้งไว้ในรถบอกให้ทราบ ว่า เจ้าคุณปัจฉิมฯ พล , นิกร , กิมหงวน ถูกเสื่อฟ้องจับไปขังเพื่อทรมานให้ออดอาหารจนกว่าจะตาย บรรดาเศรษฐกิจสงครามทั้งหลายพากันร้อนตัวกลัวภัยยิ่งนัก อ้ายเสื่อฟ้องเหมือนพญามัจจุราชที่เกี่ยวคั้นคว้าหาตัวเศรษฐกิจสงครามต่อไปนี่คือข้อความตอนหนึ่งในหนังสือพิมพ์มิตรไทย

- - - - หลังจาก อ้ายเสื่อปืนกลมือได้จับ พระยาปัจฉิมฯ นายพล พัชราภรณ์ นายนิกร การุณวงศ์ และนายกิมหงวน ไทยแท้ ไปกักขังที่คุกมืดที่ในสำนักของเขา เพื่อทรมานจนกว่าจะตาย เพราะอดอาหาร เจ้าหน้าที่ตำรวจก็เชิญนายสนทยา ผู้สื่อข่าวกระดุกเหล็กของเราไปสอบสวน คล้ายกับจะเข้าใจว่า นายสนทยาเป็นสมัครพรรคพวกของเสื่อฟ้อง

ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าขบขันมาก เรา " มิตรไทย " เป็นหนังสือพิมพ์ที่เป็นปากเสียงของประชาชน มีหน้าที่เสนอข่าวที่ถูกต้อง จนได้รับการเชื่อถือไว้วางใจจากประชาชนทั้งหลาย การที่เสื่อฟ้องมีการติดต่อกับเราในทางโทรศัพท์หรือจดหมาย ก็เพราะเสื่อฟ้องต้องการแถลงความจริงใจให้มหาชนทราบ ซึ่งเราก็ยินดีรับเป็นสถานีกลางของเสื่อฟ้อง

วันนี้ ๑๒.๐๐ น. เราได้รับจดหมายสั้นๆของอ้ายเสื่อปืนกลมือ ๑ ฉบับ มีข้อความว่า นางเสศ เศรษฐินิหม้ายที่ถูกจับไปคุมขังอยู่ที่สำนักจอมโจรได้ตายเสียแล้วเพราะอดอาหาร เสื่อฟ้องได้ทำพิธีฝังศพเศรษฐกิจนี้หม้ายภายในคุกใต้ดินนั่นเอง ขณะนี้บรรดาเศรษฐกิจสงคราม ที่ถูกขังอยู่ในคุกมืด กำลังจะตายไปตามกัน

เรา - มิตรไทย หวังว่าตำรวจคงจะพยายามสืบสวนหาสำนักของเสื่อฟ้องให้ได้ในเร็ววันนี้ เราจะเสนอข่าวการเคลื่อนไหวของเสื่อฟ้องต่อไป

นำท่านผู้อ่านมาที่สำนักของจอมโจรอีกครั้งหนึ่ง

บ่ายวันนั้น อากาศร้อนอบอ้าว เซลล์อัยเสียผ่องในห้องหมายเลข ๕ ทั้ง ๔ คน ถึงกับต้องถอดเสื้อนอกออก เพราะทนความร้อนไม่ไหว เจ้าคุณปัจจนิกฯ พล , นิกร ,กิมหงวน ถูกขังอยู่ที่นี้ ๑ ลัปดาห์แล้ว ทุกคนต้องทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส ยาวพิเศษของ ดร.ดิเรก ก็หมดสิ้นตั้งแต่วันขึ้นนี้ ทั้ง ๔ คนเริ่มผจญกับความหิวโหย ได้ดื่มน้ำกล้วยคอกเพียงวันละ ๑ กระป๋องนมวัวเท่านั้น การที่อัยเสียผ่องมีกำลังใจให้ดื่มน้ำก็เพราะจะประสงค์ให้ชีวิตวันตายออกไป เขาต้องการทรมานเศรษฐีสงครามให้สาสม

" ้วย ร้อนจริง้วย " เจ้าคุณปัจจนิกฯเอ็ดตะโร " เมื่อไรจะตายเสียทีนะ โธ - มันจะทรมานเราไปถึงไหนก็ไม่รู้ "

กิมหงวนทำตาขวาง ยกมือชี้หัวตัวเองให้ยุ่ง ริมฝีปากเบะขึ้น เขาค้นหัวเราะลั่นห้องขัง ขบเขี้ยวเคี้ยวกรรมมองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ

" คุณอา ผมหิวข้าวจะตายอยู่แล้ว "

เจ้าคุณ กระแทกหัวลงบนเตียงนอน ถอนหายใจเฮือกใหญ่

" ทำยังไงได้ อัยหลานชาย อาเองก็หิวจนพูดไม่ถูกแล้ว "

นิกรทรุดตัวลงนั่งเหยียดเท้าลงกลางห้อง ยกหลังมือเช็ดน้ำตาพูดพลางร้องไห้พลาง

" โลกไม่ปราณีเราเสียแล้ว โธย - ทำไมมันหิวอย่างนี้ "

พลผืนหัวเราะ

" ให้แคะตะโกนจนคอแตก แกก็ไม่มีหวังได้กินข้าว อดทนหน่อยเถอะนำอัยเพื่อนยากทำจิตใจให้เข้มแข็งไว้ "

นิกรลั่นหัว

" เข้มแข็งยังไงไหว ท้องมันร้องจ๊อกๆ แล้วก็คอแห้งจนเป็นผง น้ำจะดื่มก็ไม่มี " พูดจบนิกรก็ตะโกนลั่นห้อง

" อัยผ่อง ! อัยชาติหมา หัวใจมันราวกับสัตว์ป่า อ่ามहितนั้ก โธย - หิวข้าวเจ้าประคุณเทพดาอารักษ์ โปรดบันดาลให้ ก้วยเดียวสัก ๔ ห่อ หล่นตุ้บลงมาจากเพดานห้องขังทีเถอะ "

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ กิมหงวนนั่งลงข้างนิกร ส่วนพล เดินไปเกาะประตูห้องขัง ทุกคนหงุดหงิดใจแทบเป็นบ้า ความหิวประดังขึ้นตามลำดับ อ่อนระโหยโรยแรงไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนิกฯนั่งคอดก เหนือหัวล้านไหลริน เวลาผ่านไปทีละน้อย นิกรชำเลื่องมองพ่อดาของเขาบ่อยๆ พอสบตากัน เจ้าคุณปัจจนิกก็สะดุ้งโหยง รู้สึกว่าเววดาของนายการุณวงศ์ คมวาวน่ากลัว

ท้องกำลังต้องการอาหาร ทุกคนหุ้อ นัยน์ตาลาย อำนาจความหิวและอุปทาน ทำให้นิกรแลเห็นพ่อดาของเขาเป็นหมูตัวหนึ่ง นิกรน้ำลายสอ มองซ้ายมองขวาแล้วพูดกับกิมหงวนเบาๆ

" หงวน โชคของเราแล้ว้วย แกเห็นหมูไหมละ มันนอนอยู่บนเตียง มันเข้ามาในห้องของเราได้ยังไงหว่า "

กิมหงวนมองตามสายตานิกร

" หมูเมื่อไหร่ล่ะ เจ้าคุณอาด่างหาก "

นิกรจู้ยปาก ยกมือเกาศีรษะ

" ปู้โธ่ หมูแท้ๆบอกว่าคุณพ่อ นัยน์ตาของแกมันเป็นยังไงไป "

อาเสี่ยยกมือชี้ตา จ้องมองดูเจ้าคุณปัจจนึกฯ ความหวงทำให้เกิดการลวงตาตัวเอง แลเห็นเจ้าคุณปัจจนึกฯเป็นหมูแม่ลูกอ่อนกิมหงวนยิ้มออกมาได้ยกมือเขย่าแขนนิกรแล้วพูดโดยเร็ว

เจ้าคุณปัจจนึกฯมีกิริยากระสับกระส่าย กล่าวถาม ๒ สหาย

" หมูที่ไหนกันวะ "

กิมหงวนจู้ยปาก โบกมือกับเจ้าคุณทั้งๆที่ไม่ได้มองหน้าท่าน

" อยู่เฉยๆเถอะครับ ประเดี๋ยวผมจะฆ่ามันเอง "

นิกรปลตมิดพิบเล้กๆที่คิดอยู่ในห้วงพวงกุญแจออกมาข้างออก นุดแขนกิมหงวนให้ลุกขึ้นยืน ๒ สหายต่างจ้องมองดูหน้าเจ้าคุณปัจจนึกฯ

" แกเป็นคนจับ " นิกรกระซิบพูด " กันแพงเองมิดเล่มนี้ถึงแม้จะเล็กไปหน่อย แต่ก็คงจะฆ่าหมูตัวนี้ได้ "

อาเสี่ยอมยิ้ม

" แต่เราจะเอาไฟที่ไหนต้มมันล่ะ "

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

" กินดิบๆซิวะ กินเพื่อประทังชีวิตเราไปก่อนเสื่อในป่ามันยังกินเนื้อดิบๆได้ เราก็ต้องกินได้ อย่างมัน นึกเสียวว่าเวลานี้เราเป็นเสื่อ "

กิมหงวนพยักหน้า

" เอาก็เอา กันอยากกินกิน "

นิกรสอ้งโหยง

" หมูมีกินเมื่อไรเล่า อ้ายเวร มีแต่เซ่งจี้ แล้วก็คือโต "

" เออ - เซ่งจี้ร่อยดี " พูดพลางจ้องหน้าเจ้าคุณปัจจนึกฯ ค่อยๆเดินอย่างสามขุมเข้าไปหาท่าน เจ้าคุณปัจจนึกฯนัยน์ตาเหลือกรู้ทันที่ว่า ความหวงทำให้นิกรกับกิมหงวนแลเห็นท่านเป็นหมู ท่านรีบพรวดพรวดลุกขึ้นยืน

" หงวน อานะไวย์ "

เสี่ยหงวนกำลังหูอ่อนนัยน์ตาลาย จึงไม่ได้ยินเสียงท่านเจ้าคุณปัจจนึกฯ เขากระโจนเข้าประชิดตัวท่าน ล้อคคอไวย์หันมาร้องบอกนิกร

" เอาไวย์แพงเลย "

เจ้าคุณคั้นรอนอย่างน่าสงสาร หยิกข่วนและทุบกิมหงวน

" ไวย์ - ตายแล้ว ช่วยค้าย "

พลสะดุ้งตื่นจากภวังค์ เขากำลังคิดหาช่องทางที่จะหลบหนีไปจากถ้ำนรกนี้ ได้ยินเสียง
ท่านเจ้าคุณร้องให้ช่วยก็ตกใจ รีบวิ่งเข้ามาคว้าข้อมือกิมหงวนไว้ ก่อนที่นายการุณวงศ์จะแทงคอ
หอยท่าน หมัดขวาของพลลั่นออกไปถูกนิกรเซเซ่ๆไปติดลูกกรง แล้วพลก็เหวี่ยงกิมหงวนเซไป
ทางหนึ่ง

"อะไรกันโวย ห่า? แก ๒ คนคิดจะฆ่าเจ้าคุณอาหรือนี่ "

นิกรค่อยๆลุกขึ้นยืน ยกมือลูบคางของเขา จ้องมองคูหน้าเจ้าคุณปัจจนิก ฯ และกวาด
สายตามองไปรอบๆห้อง

" หมูแม่ลูกอ่อนตัวนั้นหายไปไหน "

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

" นั่นนะซี ตะกี้ยังอยู่นี่นา "

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก หดความไว้วางใจ ๒ สหาย

" แกเห็นฉันเป็นหมูไปเสียแล้ว โธ - นี่ถ้าเจ้าพลไม่ช่วยฉันไว้ฉันก็คงตายโหง อดทนหน่อย
ซีโวย แล้วกันคนแท้ๆเห็นเป็นหมูไปได้ "

นิกรทำหน้าต๋นๆ

" ว้า - ขอโทษเถอะครับ คุณพ่อ นัยน์ตาผมฝาดไปจริงๆ เอ - ทำไมถึงเป็นไปไม่ได้ "

อาเสี้ยฝืนหัวเราะ

" เพราะคุณอาท่านอ้วนคล้ายๆหมูนั่นเอง เราถึงมองเห็นเป็นหมู ด้วยความหิวของเรา "

เจ้าคุณค้อนควับ

" ฉันไม่อยากอยู่ห้องเดียวกับแกเสียแล้วละ ดีไม่ดีฉันกำลังนอนหลับ แกเห็นฉันเป็นหมู
เล่นแทงคอหอยฉันด้วยมีดฉันก็ตายเท่านั้น "

กิมหงวนพยักหน้า

" อ้อ - ตายดีคขาดเชียวครับ ถึงแม้คุณอาไม่ใช่หมู แต่ถ้าผมกับเจ้ากรฆ่าคุณอาตาย ผมก็ต้อง
กินเนื้อคุณอา "

เจ้าคุณปัจจนิกฯทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

" ไหว้ละวะ แก ๒ คนอย่าพยายามกินฉันเลยนะ มันเสียวไส้ยังงิชอบกล แกหิว ฉันก็หิว
เหมือนกัน ทำไมฉันไม่เห็นแกเป็นไก่หรือหมู "

พลพูดกับเพื่อนทั้ง ๒ อย่างเป็นทางการ

" ต้องทำจิตใจให้เข้มแข็งซีเพื่อน ความจริงเราเพิ่งอดกันมา ๒ วันเท่านั้น มหาตมะคานธี
ท่านอดถึง ๒๑ วันท่านยังไม่ตาย "

นิกรยิ้มแห้งๆ

" แต่กันน่ากลัวจะมองเพ่งในวันนี้วันพรุ่งนี้ เฮ้อ - แยมันโวย คิดไปคิดมาน่าฆ่าคุณพ่อ
เหลือเกิน อยู่ดีๆชวนพวกเรามาถูกจับ "

ท่านเจ้าคุณยกมือไหว้ปะหลกๆ

" เอาเถอะวะ จะด่าว่าพ่ออย่างไรก็ตามถ้ารู้ว่าอ้ายเสือฟ้องมันหลอกหลวงเรา ใครจะมาให้มันจับล่ะ "

พลจู้ปากห้ามให้ทุกคนสงบปากเสียง

" เฮ้ย มีคนเดินลงบันไดมา "

ทั้ง ๔ คนเงยบกริบ ต่างนั่งลงบนเตียงๆเดียวกัน อ้ายเสือฟ้องดับเจตน์เลขาณูการของมัน นำสุภาพบุรุษผู้สูงอายุเดินลงบันไดมา เขาคือเศรษฐีสงครามนักโทษคนใหม่ ซึ่งเจ้าฟ้องหลอกหลวงมาที่สำนักของมัน ในวิธีเดียวกับที่โทรศัพท์ไปหลอกหลวงเจ้าคุณปัจจนึกๆ ท่านผู้นี้คือ พระพิทักษ์พานิช อายุในราว ๖๐ ปี

เสียงอ้ายเสือป็นกลมือพูดกับนักโทษของเขา

" ผมเสียใจที่จะต้องทรมาณได้เท่าด้วยการขังคุกมืดและปล่อยให้หิวอดอาหารจนกว่าจะตาย คุณพระได้ก่อกรรมทำชั่วให้กับคนจนมาเป็นเวลา ๔ ปีแล้ว พี่น้องของเราไม่มีเสื้อผ้าพันกายก็เพราะคุณพระกักกันผ้าไว้มากมาย "

เสียงพระพิทักษ์ วิงวอนน่าสงสาร

" ปล่อยันไปเถอะพ่อคุณ จะเอาเงินจากฉันเท่าไร ฉันก็จะให้ ลูกของฉันมีหลายคนนั้ "

จอมโจรเค้นหัวเราะ

" คุณพระโอดครวญว่ามีลูกหลายคน ฮะ - ฮะ ได้เท่าคิดดูสิครับ คนจนที่มีลูกหลายๆคนแบบคุณพระ เขาต้องหิวโหย ลำบากยากแค้นในการครองชีพเพียงไร สำหรับคุณพระ ถึงแม้คุณพระตายในคุกมืดนี้ ลูกของคุณพระก็ไม่เดือดร้อนอะไร เพราะคุณพระมั่งมีเงินทองหลายแสน คุณพระควรจะขอบใจผมที่ผมไม่จับบุตรภรรยาของคุณพระมาทรมาณด้วย "

แล้วคุณแจห้องขังหมายเลข ๔ ก็ถูกไขออก พระพิทักษ์ฯ ถูกผลักใส่ให้เข้าไปอยู่ในห้องขังห้องที่กล่าวมานี้เคยเป็นห้องที่ขังนางแสบ เศรษฐินิหม้าย แต่นางแสบสิ้นชีวิตไปแล้วเพราะความหิวกระหาย ศพของหล่อนถูกฝังอยู่ใต้ห้องนั่นเอง

จอมโจรพาเลขาณูการมาหยุดยืนหน้าห้องหมายเลข ๔ เขายิ้มให้ท่านเจ้าคุณปัจจนึกๆและพล , นิกร , กิมหงวน

" สวัสดีครับ ผมไม่ได้ลงมาพบหน้าพวกท่านถึง ๒ วันแล้ว วันนี้ผมล่าเศรษฐีสงครามได้อีกคนหนึ่ง ชื่อ พระพิทักษ์พานิช เป็นเศรษฐีสงครามขนาดหนัก "

เจ้าคุณปัจจนึกๆลุกขึ้นยืน เดินมาเกาะซี่ลูกกรง

" เสือฟ้อง มีอะไรบ้างที่มันจะแลกเปลี่ยนกับอิสรภาพของฉัน "

ฟ้องหัวเราะ

" ความตายนะสิครับได้เท่า "

ท่านเจ้าคุณถอนหายใจยาว

" สงสารฉันบ้างพ่อ "

ยายเสือปืนกลมือสั้นสิริชะ

" ผมไม่เคยสงสารพวกเศรษฐีสงครามเลยครับ ได้เท่าคิดดูบ้าง ตลอดเวลา ๔ ปีที่ประเทศของเราอยู่ในภาวะคับขัน พวกคนจนต้องได้รับความเดือดร้อนจากเศรษฐีสงครามน้อยอยู่หรือ ได้เท่าและคุณเหล่านี้กอบโกยเงินทองเข้ากระเป๋าโดยไม่เวทนาสงสารคนจน " พุดจบพ่องก็หันมาพุดกับเลขานุการของเขา " คุณเจตน์ ท่านเศรษฐีทั้ง ๔ นี้ ยังกระปรีกระเปร่าแข็งแรง ทั้งๆที่เราขังไว้ถึง ๗ วันแล้ว ผมคิดว่า การที่เราขังไว้ห้องเดียวกันทำให้เขาได้พุดคุยกัน และคอยปลอบโยนซึ่งกันและกัน เขาจึงมีกำลังใจดีกว่านักโทษห้องอื่นๆ เอาแยกกันขังคนละห้องเถอะคุณ ผมต้องการทราบท่านเหล่านี้ทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ "

เลขานุการของจอมโจร พยักหน้าช้าๆ

" ครับ ผมจะปฏิบัติตามคำสั่งของพี่พ่องเดี๋ยวนี้ "

ยายเสือปืนกลมือถอยหลังออกไปยืนดูห่างๆ ล้วงกระเป๋าหยิบปืนพกออกมายื่นคุมเชิงไว้ เจตน์ไขกุญแจห้องออก เรียก พล , นิกร , กิมหงวน ออกมาจากห้องแล้วเขาก็ขังอาเสียไว้ในห้องหมายเลข ๖ นิกรห้องเลข ๗ และพล พัชราภรณ์ ห้องเลข ๘ ซึ่งเป็นห้องสุดท้ายนักโทษของเสือพ่อง ทั้ง ๖ คนไม่มีใครพุดอะไรเลย

เมื่อเสร็จจากการแยกห้องขังเรียบร้อยแล้ว จอมโจรก็พาเลขานุการของเขาออกไปจากคุกมีดทิ้งให้พวกนักโทษ ต่อสู้กับความทุกข์ทรมานต่อไป พล พัชราภรณ์ เริ่มสำรวจห้องแคบๆ ที่เขามาอยู่ใหม่ กว้าง ๘ ฟิต และยาว ๑๐ ฟิต อากาศในห้องเหม็นอับเต็มทน มีเตียงสปริงเก่าคร่ำคร่า โกรโรโกโส ๑ เตียง ชำรุดจนแทบจะใช้ไม่ได้ มีไม้กระดาน ๔ แผ่นปูบนเตียงสำหรับให้นอน ความคิดอันเฉียบแหลมบังเกิดขึ้นแก่พลทันที ผนังห้องด้านในก่ออิฐโอบกปูนไว้ ถ้าเขาจะรื้อเตียงออกใช้ท่อนเหล็กส่วนประกอบของเตียง ค่อยๆ ทำลายออกทีละน้อย อย่างช้า ๖ ชั่วโมงก็คงจะสำเร็จช่วยให้เขาออกจากห้องขังนี้ได้

คิดแล้ว พลก็เริ่มลงมือถอดส่วนประกอบของเตียงสปริงออก เขาเชื่อว่าเสือพ่องหรือพรรคพวกของมัน คงไม่กร่ำกรายลงมาในคุกมีดอีกเพราะไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องลงมา นอกจากนำเศรษฐีสงครามมาขัง แต่บัดนี้ก็ไม่มีความจำเป็นแล้ว

ความพยายามข้อมนำมาซึ่งความสำเร็จผล

โชคช่วยเป็นของนายพัชราภรณ์แล้ว การฝนทิ้งให้เป็นเข็มนก็คือการใช้ท่อนเหล็กชิ้นหนึ่งอันเป็นส่วนประกอบของเตียงสปริงกระทุ้งผนังห้องขังให้กระเทาะแตกแยกออกจากกันทีละน้อย พลต้องใช้เวลาราวหลายชั่วโมง

ในที่สุด ความเพียรก็ช่วยให้เขามีหวังได้รับอิสรภาพ พลรื้อแผ่นอิฐออกได้แล้ว เขารื้อเอามันออกทีละแผ่นด้วยความลำบากยากเย็น จนกระทั่งกำแพงทะลุเป็นช่อง

พลจัดแจงสวมเสื้อเชิ้ตที่ถอดแขวนไว้ เขายกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาส่องดูเวลา มันเป็นเวลา ๒๐.๓๐ น.ชายหนุ่มไม่ยอมปล่อยให้เวลาผ่านไปแม้แต่น้อย เขามุดออกไปจากห้องข้าง เดินผ่านที่แคบๆ เฉพาะตัวออกมาข้างบันไดชั้นลง

นายพัชรภรณ์ปลอบใจตัวเองให้เข้มแข็งทุกๆที่เขาเห็นคเหน้อยอ่อนเพลียและหิวกระหาย เขากวาดสายตามองไปรอบๆห้อง ยืนนิ่งเฉยอยู่สักครู่ก็เดินขึ้นมาตามชั้นบันได ยกมือผลักช่องที่ปิดไว้เผยออกทีละน้อย

พลพาตัวขึ้นมาขึ้นในห้องสมุด อากาศบริสุทธิ์ที่เขาได้รับทำให้พลสดชื่นขึ้นเล็กน้อย เขาได้ยินเสียงสรวลเสเฮฮาของพรรคพวกเสื้อผ่องดังอยู่ข้างนอก พลค่อยๆเดินจรดปลายเท้ามาที่โต๊ะเขียนหนังสือ สายตาที่มองดูปืนพกนั้นแจ่มใส นายพัชรภรณ์รีบหยิบมันขึ้นมายึดไว้สำหรับต่อสู้กับพวกโจรเมื่อถึงคราวจำเป็น รีวอลเวอร์ ๕ มม. กระบอกนี้พอเหมาะมือ มีกระสุนบรรจุอยู่เต็ม มันเป็นปืนของเจดน์ เลขานุการของเสื้อผ่องที่ลี้ภัยไว้

ชายหนุ่มดึงลิ้นชักโต๊ะออก ตั้งใจจะขโมยเอกสารสำคัญเอาติดตัวไปเพื่อเป็นประโยชน์ในการจับกุมปราบปรามเสื้อผ่องกับบริวาร โชคเป็นของพลอีก เขาเกือบจะร้องอุทานออกมาด้วยความดีใจ เมื่อเขาแลเห็นกุญแจพวงเบือเริ่มวางอยู่ในลิ้นชักพร้อมด้วยลูกกระเบิดมือ ๑ ลูก พลคว้าระเบิดมือเก็บใส่กระเป๋า หยิบพวงกุญแจขึ้นมาถือไว้ กุญแจเหล่านี้เป็นกุญแจสำหรับไขประตูห้องข้างในคุกมืดโดยไม่ร้อซ่า พลพาตัวของเขาลงบันไดไปในคุกมืดอีก เขาจะต้องทำการช่วยเหลือเพื่อนและเจ้าคุณปัจจนึกฯโดยเร็วที่สุด ก่อนที่จอมโจรหรือลูกน้องของมันคนใดคนหนึ่งจะมาเห็นเข้า เพราะมันย่อมหมายถึงความตาย

พลไขกุญแจประตูคุกออก เดินเข้าไปในลานกว้างผ่านหน้าห้องข้างที่ละห้องตั้งแต่หมายเลข ๑ นักโทษของเสื้อผ่องทุกคนกำลังนอนหลับสนิทเพราะความอิดโรย พลตั้งใจจะไขกุญแจออกทุกๆห้อง แล้วพาเศรษฐีสงครามชลขของเสื้อผ่องหลบหนี แต่แล้วก็เห็นว่าถ้าหนีไปพร้อมกันทั้ง ๘ คนกว่าจะออกพ้นจากบ้านนี้ก็ น่าจะถูกจับได้ ดังนั้นจึงเลิกลี้ภัยความคิดเสีย เขาจะช่วยแต่เพียงเพื่อนของเขาและเจ้าคุณปัจจนึกฯเท่านั้น แล้วเขาจะกลับมาช่วยคนอื่นๆ พลตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะล้างผลาญโจรคณะนี้เพื่อสวัสดิภาพของประชาชน

เขาเปิดห้อง หมายเลข ๕ - ๖ - ๗ ออกเดินเข้าไปในห้องหมายเลข ๕ ปลุกเจ้าคุณปัจจนึกฯให้ลุกขึ้น

" คุณอา คุณอาครับ "

เจ้าคุณพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง

" พล ! เอ้า แกหรือนี้ แกเข้ามาในห้องอาได้อย่างไรกัน "

พลยิ้มให้ท่าน ล้วงกระเป๋าหยิบลูกกระเบิดมือออกมาส่งให้เจ้าคุณปัจจนึกฯ

" อย่าเพิ่งซักถามอะไรเลยครับ โชคของเราแล้วเตรียมตัวหนีเถอะ ถ้าเกิดการต่อสู้ขึ้น คุณอาต้องใช้ลูกกระเบิดมือนี้ให้เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายเรา "

ท่านเจ้าคุณพ่อกหน้า ไม่ต้องสงสัยว่าท่านจะดีใจมากมายเพียงใด

" ดีแล้วหลานชาย เอาอย่างไรก็เอากัน อายอมตายด้วย "

นายพัชราภรณ์พาท่านออกมาจากห้องข้าง

" คุณอาเข้าไปปลูกเจ้าหงวนซีครับ ผมจะเข้าไปปลูกเจ้ากร "

เจ้าคุณปัจจนิกฯรีบเข้าไปในห้องหมายเลข ๖ พลเลยเข้าไปในห้องหมายเลข ๗ ก็มลงเขย่าตัวนิกรให้รู้สึก

" เฮ้ย ! กร ลูกขึ้นไวย "

นิกรพลิกตัวนอนหงาย เคี้ยวปากจ๊ับๆ ไม่มีแว้วว่ารู้สึกตัว พลชักนิ้วก็กระซอกแขนเพื่อนเกลอของเขาเต็มแรง นิกรตกเตียงลงมานอนบนพื้น แทนที่จะรู้สึก เขากลับกรนสนั่นหวั่นไหว พลยกมือเกาศีรษะจู้ปากจ๊กจ๊กแสดงความอดทนระอาใจ

" กร ! แล้วกัน " พลร้องตะโกนลั่น " เคี้ยวพอเหยียบตายเลย "

นิกรค่อยๆ ลืมตามองดูโลก กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินเข้ามาในห้อง อาเสียบจุดนิกรให้ลุกขึ้นยืน

" หายง่วงเสียทีซีแก " เสี่ยหงวนพูดเร็วปรือ " เตรียมตัวหนีเถอะ "

นิกรยิ้มอย่างงัวเจียว

" หนีไปไหนกันวะ "

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตะโกนกรอกแก้วหู

" หนีไปจากลูกมีดของอ้ายเสื่อผองไวย "

นายการุณวงศ์มองเตียงนอนด้วยความอาลัย

" ว้า - ไม้หนีละไวย กำลังนอนสบาย ใครไปก็ไปเถอะ " พุดจบเขาก็ทรุดตัวนั่งบนเตียงแล้ว

เอนกายลงนอน

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับ ๒ สหาย

" เจ้ากรมันรักที่นอนยิ่งกว่าอิสรภาพของมันปล่อยมันไปตามเรื่อง ไปกันเถอะพวกเรา "

พล , กิมหงวนและท่านเจ้าคุณรีบออกไปจากห้องหมายเลข ๗

นายการุณวงศ์ลุกขึ้นนั่งทันที

" รอด้วยไวย " แล้ววิ่งตามออกไปนอกห้องข้าง

พลหันขวับมาทางนิกร ยกวีโอลเวอร์ขึ้นจ้อง

" โธ่ - เคี้ยวพอยิ่งทึงเสียเลย "

นิกรยิ้มแห้งๆ

" ทำไมห้องข้างมันถึงเปิดได้พล "

" เอาเถอะ ไม่ต้องถาม เสียเวลาเปล่าๆ ตามกันขึ้นบันไดไปข้างบน "

ครั้นแล้วพลก็นำหน้าพาเพื่อนกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ขึ้นบันไดไปข้างบน ทุกคนใจเต้นตึกตัก เสียวอะอะเสียวของบิรารเสื่อผ่อง แสดงว่าพวกโจรกำลังสุขสำราญกันจากการดื่มเหล้า แสงไฟในห้องสมุดส่องสว่าง เจ้าคุณปัจจนิกฯ กระทบพูดกับพลเบาๆ

" ไปทางไหนดี หลานชาย "

พลชี้ไปที่บานหน้าต่าง

" ปีนลงทางหน้าต่างครับ แล้วเส็ดลอดออกจากบ้าน "

กิมหงวนถามว่า

" ออกไปพ้นบ้านนี้แล้ว เราจะไปไหนกันอีก "

พลว่า " รีบขึ้น ๓ ล้อกลับไปบ้าน หาข้าวหาปลากินกันเสียก่อน เอรอดยนต์ออกไปแจ้งความที่สถานีตำรวจเจ้าของห้องที่ นำตำรวจมาปราบอ้ายเสื่อผ่อง ไปเถอะอย่าชักช้า ถ้าพวกมันโผล่เข้ามาโดยบังเอิญเราอาจจะถูกยิงตาย หรือม่ายก็หนีไปไม่รอด " การสนทนายุติลงเพียงเท่านี้ พลพาพรรคพวกปีนออกไปทางหน้าต่างทีละคน ทุกคนมีกำลังวังชาดีขึ้น การหลบหนีออกจากบ้านเสื่อผ่องเป็นไปอย่างปลอดภัย

ในชั่วโมงนั้นเอง รถจักรยานสามล้อ ๒ คันก็แล่นมาหยุดหน้าประตูบ้าน " พัชราภรณ์ " แห่งถนนพญาไทย รถคันหน้าพลนั่งคู่กับนิกร คันหลังท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับกิมหงวน

นิกรตะโกนเรียกแขกยามเสียงลั่น

" เสี่ย ! เปิดประตูไว้อย่า บานู "

เสียงกลองแขกและเสียงร้องเพลงเจียบกริบ สักครู่ประตูบานเล็กก็เปิดออก แลเห็นโฉมหน้าของนายภควานจันทร์ เจ้าแขกยามอ้าปากหาว ไม่นึกไม่ฝันว่านายของตนที่ถูกเสื่อผ่องจับไปจะกลับมาได้

" โอ - ซาลามนะะ อีนี่ผมนึกว่าตายท่าหมดแล้วนะ "

พลหัวเราะ

" ยังไม่ตายไว้อย่า บัง เปิดประตูใหญ่ที พวกเราอ่อนเพลียเดินเข้าไปในบ้านไม่ไหว "

ภควานจันทร์หลบเข้าไปลอดกลอนเปิดประตูบานใหญ่ออกทั้ง ๒ บาน สามล้อ ทั้ง ๒ คันแล่นเข้าไปในบ้านพัชราภรณ์

ในเวลาเดียวกันนี้เอง วงศาภคณาญาติของสามเกลอได้นั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้นล่าง มีเจ้าคุณประสิทธิ์คุณหญิงวาด ดร.ดิเรกกับนวลลออ , นันทา , ประไพ , ประภาและเจ้าแก้ว เรื่องที่พูดคุยกันก็คือเรื่อง พล , นิกร , กิมหงวน กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ทุกคนเต็มไปด้วยความวิตกเป็นทุกข์จนไม่เป็นอันกินอันนอน ประไพถึงกับแต่งเสื้อกระโปรงชุดสีดำโดยเข้าใจว่าป้านีนายการณวงศ์คงตายแล้ว พอจักรยาน ๓ ล้อหยุดที่หน้าตึก ทุกคนก็เงยหน้ามองดู พล , นิกร , กิมหงวนเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก้าวลงจากรถสามล้อ ท่ามกลางความตื่นเต้นของบรรดาวงศาภคณาญาติ ไม่มีใครนึกฝันว่าทั้ง ๔ คนจะกลับมาบ้านได้อย่างปลอดภัย

เจ้าคุณประสิทธิ์คุณหญิงวาดและแม่มามทั้ง ๔ ดร.ศิริกับเจ้าแก้วต่างลุกขึ้นยืน ร้องเรียกชื่อ ๓ เกลอปกับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ทุกคนวิ่งกรูกันออกมานอกตึก เสียดจ้อกแจ้กจ้อแจ้ได้ถามเรื่องราวจาก พล , นิก , กิมหงวนและเจ้าคุณปัจจนิกฯ ฟังไม่ได้ศัพท์

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้บรรยายเหตุการณ์ให้ฟังอย่างย่อๆ แล้วก็สรุปความว่า

" อย่าเพิ่งซักถามอะไรกันให้มากเลย อ่อนเพลียและหิวข้าวจะตายอยู่แล้ว หาข้าวให้เรากินก่อนเถอะคุณหญิง โอย - -

คุณหญิงวาดหันมาทางเมียๆของ ๔ สหาย

" หนู ช่วยกันจัดอาหารเร็วเข้า โถ - ตั้ง ๖ - ๗ วันแล้วไม่ได้กินข้าว ผ่ายผอมไปตามกันแทบจำไม่ได้ "

ประไพร้องไห้โฮ โผเข้ากอดนิกรผัวรักของหล่อน

" อย่าร้องไห้ขอครก นึกว่าพี่ตายซะใหม่ "

" ค่ะ " ประไพพูดพลางร้องไห้พลาง " พี่รู้ว่ากรอดข้าวได้อย่างมากเพียงวันเดียว นึกว่าป่านีกรคงตายแล้ว ถึงกับไว้ทุกข์ให้ ฮือ ๆ ๆ ๆ "

นิกรผีนหัวเราะ

" นิ่งน่า คนอย่างพี่ไม่ตายง่าย ๆ หรือ "

" ก็นั่นนะซีคะ " แล้วประไพก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น " โธ่ กรรมเวรอะไรอย่างนี้ นึกว่าตายไม่ยักตาย "

นิกรกลืนน้ำลายเอือก คลายมือที่กอดหล่อนออก

" อ้อ อยากให้พี่ตายยังงั้นหรือ "

ประไพพยักหน้า

" ค่ะ "

อาเสี้ยมให้ภรรยาของเขา ยกมือจับมือคางนวลละออเบาๆ

" ดีใจไหมที่เสียกลับมา "

นวลล่ออมยิ้มๆ

" เฉย ๆ ค่ะ "

" ๊ว - รู้ยังงี้ไม่ยกหนีมา ขอมอดตายในคุกมีดขังจะดีกว่า "

" พิลึก ใครใช้ให้เสียมาละ "

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดยกับทุกคน

" ไป - ขึ้นไปบนตึกเถอะ แล้วนี่จะจัดการอย่างไรกันต่อไป "

พลว่า " ประเดี๋ยวพวกผมจะนำตำรวจไปเล่นงานฮ้ายเสือฟ่องครับคุณพ่อ แต่เราจะต้องอาบน้ำ ผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่ และรับประทานอาหารเสียก่อน เหม็นสาปและรำคาญตัวเองเต็มทน "

ประมุขที่บ้าน " พัทธราภรณ์ " ทั้ง ๒ ท่านนำ ๓ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ขึ้นไปบนดึก
ทุกคนตามเข้ามาด้วยทั้งหมดนั่งสนทนากันในห้องโถง นั้นทา . นวลลออ. ประไพและประภาภิ
ออกไปจัดหาอาหาร

พลเดินมาที่เครื่องโทรศัพท์ หยิบสมุดเลขหมายโทรศัพท์ของสถานีตำรวจนครบาลปทุมวัน
แล้วหมุนเลขอัตโนมัติตรงไป สักครู่ก็มีเสียงหัวเราะตามมา

" ที่ไหนครับ นี่สถานีตำรวจนครบาลปทุมวัน "

พลยิ้มเล็กน้อย

" ดีแล้วครับ โปรดบอกนายร้อยเวรมาพบกับผม มีเรื่องเกี่ยวกับอ้ายเสือผ่อง "

ผู้รับสายฝ่ายตำรวจถามมา

" ขอโทษ คุณชื่ออะไรครับ "

" ผม - พล พัทธราภรณ์ เพลยคนหนึ่งของอ้ายเสือผ่อง "

" รอประเดี๋ยวนะครับ ผมจะเรียนให้ท่านสารวัตรทราบเดี๋ยวนี้ ท่านกำลังคุยกับนายร้อยเวร "

พลแนบหูโทรศัพท์ไว้กับหูของเขา หันมาพูดกับ นิกร , กิมหงวน

" เฮ้ย ขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสียก่อนซี ประเดี๋ยวจะได้กินข้าวกัน "

นิกรสั่นศีรษะ

" อาบน้ำไม่จำเป็นหรอก การกินสำคัญกว่า เมื่อหน้าหนาวที่แล้ว กันอาบน้ำเดือนละ ๒ ครั้ง
นั่น "

นายพัธราภรณ์หัวเราะ นิ่งอึ้งไปสักครู่ เขาก็ได้ยินเสียงทางโทรศัพท์

" ฮาโล ที่ไหนครับ ผมสารวัตรพูด "

พลรีบพูดเร็วโดยเร็ว

" ผม - พล พัทธราภรณ์ครับ ผมยินดีที่จะบอกให้คุณทราบว่า ผม กับ นาย นิกร นายกิมหงวน
และพระยาปัจฉิมฯ ได้หนีเสด็จลอดออกมาจากช่องของอ้ายเสือปืนกลมมือได้แล้ว นี่บ้านพัธราภรณ์
ครับ ผมพูดโทรศัพท์ที่บ้านของผม "

" คุณหนีมาได้ ! โอ - โชคของคุณ โปรดบอกผมเดี๋ยวนี้ ช่องของอ้ายเสือผ่องอยู่ที่ไหน ผม
จะพาตำรวจมาทลายช่องมัน แล้วก็คุณอย่าเพิ่งบอกให้ตำรวจสันติบาลหรือตำรวจโรงพักอื่น รู้ช่อง
ของอ้ายเสือผ่องนะครับ "

พลอมยิ้ม

" พวกผมยินดีร่วมมือกับคุณปราบปรามทำลายช่องอ้ายเสือผ่อง ง่า - ประทานโทษคุณชื่อ
อะไรครับ "

" ผม - ร้อยตำรวจเอกยิ่งครับ "

"ขอบคุณมาก คุณยิ่งโปรดเตรียมตำรวจและอาวุธไว้ให้พร้อม รถบรรทุก ๑ คัน ผมกับเพื่อนๆจะมาที่โรงพักในครึ่งชั่วโมงนี้ และจะนำตำรวจในบังคับบัญชาของคุณไป ทลายช่องอายเสีย ผ่องที่ถนนรองเมือง "

ท่านสารวัตรถามมาโดยเร็ว

"บอกผมให้ละเอียดกว่านี้ได้ไหม ช่องอายเสียผ่องอยู่ถนนรองเมืองซอยไหน "

พลหัวเราะ

" เอาเถอะครับ ประเดี๋ยวผมจะมาพบกับคุณที่โรงพัก สวัสดีครับ คุณยิ่ง "

" ครับ สวัสดี ผมจะเตรียมกำลังตำรวจให้พร้อม "

นายพัชราภรณ์วางหูโทรศัพท์ไว้ตามเดิม เดินกลับมาหาคณะพรรคของเขา เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด และดร.ดิเรก ผลัดเปลี่ยนกันซักถามเรื่องราวที่เกี่ยวกับอายเสียผ่อง กิมหงวนกับเจ้าคุณป๋องนี่ๆเป็นผู้บรรยาย ส่วนนิกรนั่งกระสับกระส่ายเพราะความหิว

จนกระทั่ง นันทา นวลลออ ประไพ และประภา เดินเข้ามาในห้องโถง นิกรลืมตาโผลงมองดูพี่สาวของเขา

" เสร็จแล้วหรือพี่นั้น "

นันทาพยักหน้า

" เสร็จแล้ว "

ไม่ทันให้ใครเชื่อเชิญ นักโทษของอายเสียผ่องทั้ง ๔ คนก็รีบลุกขึ้น พวกมันเดินเข้าห้องรับประทานอาหาร

๒๑.๐๐ น. ตรง

นำท่านผู้อ่านไปที่สำนักของจอมโจรผู้ลือชื่ออีกครั้งหนึ่ง อายเสียผ่องได้เลี้ยงเหล้าบิหารของเขาซึ่งมีอยู่ในราว ๑๐ คน การกินเลี้ยงอย่างเงียบๆ เสียผ่องได้จัดขึ้นแทบทุกคืน ด้วยความประสงค์ที่จะให้ลูกน้องของตนได้รับความรื่นเริงบันเทิงใจ

แม่โขง ๓ ขวด โขดากับแก้มหลายจานหมดเกลี้ยง อายเสียผ่องขอตัวไปพักผ่อนปล่อยให้พวกลูกน้องสนุกสนานกับเลขานุการของเขาต่อไป เสียงนาฬิกาตังกังวาน ๕ ครั้ง

เจตน์เลขานุการจอมโจร รู้สึกรู้สว่าเขากำลังมีนเมาใบหน้าของเขาเรื่อหน้าแว่นขาวของอายเสียผ่องเป็นกลมมือไม่ใช่หนักคิมคิม คิมได้เล็กน้อยก็เมาแล้ว เจตน์มองดูสมุนโจรทั้งหลายซึ่งกำลังสนทนากันอย่างร่าเริง

" อายเพื่อนเกลอ " เจตน์พูดกับทุกคน " กันแน่แล้วโว้ย อยากนอนเต็มที่แล้ว ขอให้กันปลีกตัวขึ้นไปนอนเถอะนะ "

สมุนโจรคนหนึ่งหัวเราะกับเจตน์

" เมามากเชียวหรือพี่เจตน์ "

เจดน์ พยัคหน้า

" อ้อ พวกแกก็รู้แล้วว่ากันกินเหล้าไม่เป็น ถ้ากันไม่เกรงใจที่ห้องข้างกันก็ไม่กิน " พูดยบเขาก็กู้ขึ้นยืน

" กันต้องขอตัวไปนอนละ สนุกกันต่อไปเถอะอย่าเป็นห่วงกันเลย "

เลขานุการจอมโจร เดินโซเซเข้าไปในห้องกลางถึงแม้เขาจะมึนเมาเขาก็ยังมีสติ เจดน์เลยช่วยมือเข้าไปในห้องสมุด ตั้งใจจะเอาปืนพกที่วางลืมไว้บนโต๊ะขึ้นไป

แล้วเขาก็หยุดชงักที่ประตู จ้องตาเขม็งมองคู่มือของทางขึ้นลงคูกมิดซึ่งถูกเปิดทิ้งไว้ ความรู้สึกบอกตัวเองว่า นักโทษเศรษฐกิจสงครามหลบหนีไปแล้ว แต่ใจหนึ่งยังค้ำตัวเองว่า บางทีห้องอาจจะลงไปตรวจคูนักโทษของเขา

เจดน์เปลี่ยนสายตามาที่โต๊ะทำงานของเขา คราวนี้เขาก็มั่นใจทันทีว่านักโทษหนี ริวอลเวอร์ของเขาที่วางอยู่บนโต๊ะอันตรธานไปแล้ว เจดน์วิ่งมาที่ลิ้นชักโต๊ะซึ่งเปิดอ้าอยู่พวงกุญแจห้องข้างกับถูกระเบิดมือหายไ้

เลขานุการจอมโจรหายเมาทันที ใบหน้าของเขาซีดเผือด เขาเป็นผู้ควบคุมดูแลนักโทษเหล่านี้ เสื่อห้องอาจจะฆ่าเขาเสียก็ได้ ถ้ารู้่านักโทษเศรษฐกิจสงครามหลบหนีไป เจดน์มีอากัปกริยากระสับกระส่าย เขาวิ่งลงบันไดไปสู่คูกมิด แสงไฟฟ้าส่องสว่าง เจดน์แลเห็นกำแพงด้านซ้ายถูกเจาะเป็นช่อง ประตูด้านนอกเปิดถ่าง นักโทษหมายเลข ๑,๒,๓,๔ ยังนอนหลับสนิท แต่นักโทษห้อง ๕, ๖,๗,๘ หลบหนีไปแล้ว

เจดน์สันนิษฐานเอาเองว่า พลได้ใช้ความพยายามเจาะกำแพงจนสำเร็จ ขึ้นไปข้างบนขโมยปืนพก ถูกระเบิดมือและพวงกุญแจลงมาไขห้อง ๕,๖,๗ พาพรรคพวกของเขาหลบหนีไป

เลขานุการเสื่อห้องรู้สึกเกรงกลัวจอมโจรยิ่งนัก เขาวิ่งเหยาะๆขึ้นบันไดไปข้างบน คัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่า เขาจะต้องรายงานเรื่องนี้ให้ยายเสื่อห้องทราบโดยด่วน และพร้อมที่จะรับโทษทุกประการ

เจดน์รีบผลุนผลันออกมาจากห้องสมุด ขึ้นบันไดไปชั้นบนของตัวตึก ตรงไปยังห้องนอนของยายเสื่อปืนกลมือ ยกมือเคาะประตูเรียก

ขณะนี้ยายเสื่อห้องกำลังเขียนแปลน วางแผนการณ์ที่จะเข้าปล้นบ้าน เศรษฐีสงครามคนหนึ่งทางคลองเตย ได้ยินเสียงเคาะประตูก็รู้ว่าเจดน์ต้องการพบเขา เพราะคนอื่นไม่มีสิทธิ์ขึ้นมาชั้นบนได้

"คุณเจดน์รี เปิดเข้ามาซิ "

เจดน์ประหวั่นพรันใจยิ่งนัก หมุนลูกบิดเปิดประตูออก พาตัวเข้ามาในห้อง เย็นวาบไปหมดทั้งตัว เมื่อสบสายตากับจอมโจร ปืนพกกระบอกหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ เจดน์กลัวว่าถ้าเขารายงานให้ทราบห้องก็จะยิงเขาด้วยปืนกระบอกนี้ เพราะสั่งนักสั่งหนาว่าให้ระมัดระวังอย่าให้นักโทษหลบหนีไปได้

" ว่าไง คุณเจตน์ " จอมโจรพุกยิ้มๆ " นั่งซีหน้าตาแดงกล้าเชียวน้องชาย "

เจตน์ถอนหายใจเบาๆ

" ความริควรแล้วแต่จะโปรดเถอะครับพี่ผ่อง ผมได้ทำความผิดอย่างใหญ่หลวงและพร้อมแล้วที่จะได้รับโทษจากพี่ "

อ้ายเสือปืนกลมมือหัวเราะ

" เรื่องอะไรล่ะ ผมยังไม่รู้เรื่องเลย "

" นักโทษเศรษฐกิจสงคราม พล , นิกร , กิมหววน กับพระยาปัจจนิกฯ หลบหนีไปแล้วครับ "

เสือผ่องตกระตึง อุทานออกมาดังๆ

" ฉิบหายแล้ว "

เจตน์หน้าซีดเผือด แหวดตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

" ผมคิดว่าเศรษฐกิจสงครามทั้ง ๔ คนนี้หลบหนีไปในระหว่างที่พวกเราเลี้ยงเหล้ากันครับ ผมพึ่งทราบเดี๋ยวนี้เอง เมื่อผมจะขึ้นนอนและเข้าไปเอาปืนที่ลิ้มไว้บนโต๊ะ ช่องทางขึ้นลงคู่มือ ถูกเปิดทิ้งไว้ ปืนพกและลูกกระเบิดมือในลิ้นชักกับพวงกุญแจห้องข้างถูกขโมยไป ผมก็รีบลงไปสำรวจในคุกปรากฏว่าเศรษฐกิจสงครามทั้ง ๔ หลบหนีไป "

อ้ายเสือผ่องผลุดลุกขึ้นยืน หยิบปืนเลื่อนลูกขึ้นลำ ยกมือชี้หน้าเลขานุการของเขา

" คุณเลวมาก คุณเจตน์ เห็นแก่ความสนุกสนานจนลืมตรวจตรารักษาหน้าที่ ปลอ่ยให้นักโทษสำคัญของเราหลบหนีไปได้ถึง ๔ คน "

เจตน์ผินยืม

"ผมไม่มีคำแก้ตัวอะไรหรอกครับ นอกจากขอมสารภาพความผิด แล้วแต่พี่ผ่องจะกรุณาผม"

จอมโจรขมวดคิ้วขุ่น เขาเกือบจะยิงเลขานุการของเขาเสียแล้ว แหวดตาของเสือผ่องที่มองดูเจตน์นั้นแข็งกร้าว

" คุณเจตน์ตอบผมเดี๋ยวนี้ คุณรู้เห็นเป็นใจกับนักโทษทั้ง ๔ คนนั้นหรือเปล่า ผมไม่เข้าใจเลย ว่าทำไมมันถึงหลบหนีไปได้ ในเมื่อห้องขังใส่กุญแจถึง ๒ ชั้น "

เจตน์ยิ้มเศร้าๆ

" พี่ผ่องครับตลอดเวลาที่ผมอยู่กับพี่ พี่คงรู้จักและคงเข้าใจผมดีแล้ว ผมซื่อสัตย์กตัญญูต่อพี่มากมายเพียงใด เคยมีบ้างไหมครับ ที่ผมมีทิที่ว่าเนรคุณพี่ "

จอมโจรยกมือตอบว่าเลขานุการของเขา หวลนึ้กถึงความดีของเจตน์ที่แล้วมา เจตน์เคยช่วยชีวิตเขาหลายครั้ง ยิ่งต่อสู้กับตำรวจในระยะเผาขน เจตน์ไม่เคยทิ้งเขาเลย ส่วนทรัพย์สินสมบัติที่ปล้นมาได้ อยู่ในความคุ้มครองของเจตน์ เขาก็ทำบุญไว้เรียบร้อย ไม่เคยยกออกเลยแม้แต่สตางค์เดียว

" ผมเชื่อว่าคุณเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ก็แปลกใจมาก ทำไมนักโทษถึงหลบหนีไปได้ "

เลขานุการมีกำลังใจดีขึ้น เขายิ้มออกมาได้

" ผมลงไปสำรวจมาแล้วครับ นายพลได้เจาะกำแพงด้านเหนือออกมา และขึ้นมาขโมยกุญแจ กลับลงไปไขพรรคพวกของเขาพากันหลบหนีไป ความจริงเป็นเช่นนี้แหละครับ ผมขอเอาชีวิตของผมเป็นเดิมพันในความซื่อสัตย์ ถ้าผมทรยศต่อพี่ผ่อง โดยมีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับเศรษฐีสงครามทั้ง ๔ คนนี้ พี่ผ่องยิงผมเสียเลย "

อ้ายเสือปืนกลมือ มองดูนาฬิกาปลุกบนโต๊ะ นิ่งอึ้งไปสักครู่ เขาก็พูดกับเลขานุการของเขาด้วยอารมณ์เยื่อเย็น

" พวกเราอยู่ในระหว่างอันตรายเสียแล้ว คุณเจตน์ เราจะต้องทิ้งรังของเราไปจากนี้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เศรษฐีสงครามทั้ง ๔ คนจะต้องนำตำรวจมาเล่นงานเรา ภายในชั่วโมงนี้หรือภายใน ๒ - ๓ นาทีนี้ก็ได้ "

เจตน์หน้าเศร้า

" เพราะความไม่รอบคอบของผมคนเดียว "

" อย่าเสียใจอ้ายน้องชาย ผิดเป็นครู คนเราไม่เคยมีใครที่ทำอะไรไม่เคยผิดพลาด คุณเจตน์ มันถึงคราวแล้วที่เราจะต้องทิ้ง ข้าวของเครื่องตกแต่งบ้านเรา เราจะเอาไปได้เพียงเงินและเครื่องเพชรเท่านั้น " พูดจบก็ส่งปืนพกให้เจตน์ " เอ้า - เอาไว้ป้องกันตัว "

เจตน์กระพุ่มมือไหว้ลูกพี่ของเขา

" ขอบคุณครับ พี่ผ่องกรุณาผมเสมอ โปรดบัญชามาเถอะครับ จะให้ผมทำอะไร พี่ผ่องอย่าใจเย็นนักเลย ถ้าตำรวจมาล้อมเราก่อนที่เราจะหลบหนีไป เราอาจจะเพลิงพล้ำแก่ฝ่ายเจ้าพนักงานได้ "

อ้ายเสือผ่องเดินไปหยิบปืนกลมือที่อยู่บนเตียงขึ้นมาสพายบ่า หันมาพูดกับเลขานุการของเขา

" คุณเจตน์ลงไปบอกพวกเราให้เตรียมหนีไปจากบ้าน และเตรียมผู้ตายถ้าเราบังเอิญถูกตำรวจล้อม แล้วก็ขึ้นมาช่วยผมเก็บของ เงินและเครื่องเพชรในตู้เซฟ ใส่กระเป๋าใบเล็กๆใบเดียวก็พอ เสื้อผ้าและข้าวของเครื่องใช้ไปหาเอาข้างหน้า ผมจะพาพวกเราไปอาศัยอยู่กับอ้ายเสือยัง เพื่อนของผมชั่วคราว จนกว่าเราจะมีสำนักใหม่ "

เจตน์ยิ้มให้จอมโจร

" แล้วเศรษฐีสงครามในคุกมีอีก ๔ คนล่ะครับ เราจะเอาตัวไปด้วยไหม "

ผ่องเค้นหัวเราะ

" ไม่ต้อง ประเดี๋ยวผมจะจัดการเอง ยิ่งมันทีละคนด้วยปืนกลกระบอกนี้ ฆ่าให้หมดทั้ง ๔ คน เพื่อให้มันตายตามความประสงค์ของผม "

เลขานุการอ้ายเสือผ่องรีบออกไปจากห้องทันที จอมโจรไม่รอช้า ลงมือเก็บเงินทองและเครื่องเพชรของเขา

ใน ๕ นาทีนั่นเอง พวกโจรก็อยู่ในสภาพเตรียมพร้อม ทุกคนมีอาวุธปืนครบมือ เตรียมตัวรับมือกับผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ เจตน์สั่งให้สมุนโจร ๓ คน ลงไปสำรวจรอบๆ รั้วบ้าน ไฟฟ้าบนตึก ถูกดับ เหลือไว้เท่าที่จำเป็น

เสื้อผ่องถือปืนกลมือปืนคู่ชีวิต พาเลขาบุการของเขาวิ่งเหยาะๆ ลงมาจากบรรไดชั้นบนอย่างรีบร้อนในมือของเจตน์ มีกระเป๋าเดินทางใบกระต๊อค นั่นคือเงิน เครื่องเพชร ทองรูปพรรณที่ปล้นมาได้

จอมโจรยกมือจับแขนเจตน์ แล้วพูดเสียงหนักๆ

" คุณเจตน์ ออกไปรวมกำลังพวกเราไว้ให้พร้อม ผมจะลงไปคุกมีดสักประเดี๋ยว ยิ่งถ้าพวกเศรษฐีสงคราม ปิดฉากชีวิตของมันเสียที "

แล้วเสื้อผ่องก็เดินเข้าไปในห้องสมุด ช่องทางขึ้นลงคุกมีดยังเปิดทิ้งไว้ เขาพาตัวลงมาตามชั้นบันได ใบหน้าของผ่องในยามคับขัน รู้สึกว่าแรงขริมน่ากลัวมาก ผ่องเดินตรงมายังหน้าห้องขัง

จอมโจรหยุดยืนหน้าห้องขังเหล่านี้ หลวงพานิชกรวิเศษ , นายอุดม , เจ้าแก้วเส็งและพระพิทักษ์พานิช กำลังนอนหลับเพราะความอิดโรยในการอดอาหารและต้องทรมานร่างกายอยู่ในคุกมีด

อ้ายเสื้อผ่องสอดปากกระบอกปืนกลมือเข้าไปในห้องขังหมายเลข ๑ ศูนย์ป็นตรงศีรษะ หลวงพานิชฯ พอดี จอมโจรพูดพึมพำออกมา

" เทพดาฟ้าดินจะเห็นว่าคนอย่างอ้ายผ่อง มีน้ำใจโหดเหี้ยมทารุณยิ่งกว่าสัตว์ป่าก็ตามเถิด แต่กูก็ต้องฆ่าอ้ายเศรษฐี ๔ คนนี้ มันได้ก่อความลำบากยากแค้นแทบเลือดตากระเด็นให้แก่พี่น้องที่ยากจนของกูมาหลายปีแล้ว โทษของมันคือประหาร กูคิดว่ากูทำถูกแล้ว "

พูดจบ เสื้อผ่องก็กระดิกนิ้วลั่นไก ปลดขกระสุนออกไป ๓ นัด หลวงพานิชฯ ไม่ได้กระตุกกระดิกเลย เขาขาดใจตายทันทีที่เขาหลับสนิทและฝันร้าย เสียงกระสุนปืนกล ปลุกให้เศรษฐีสงครามทั้ง ๓ ตกใจตื่น นายอุดมชายร่างเล็กวิ่งมาเกาะซึ่งลูกกรงมองคู่อัยเสื้อผ่องอย่างฉุนเฉียวประหวั่นพรั่นใจ

" อะไรกัน นายผ่อง " อุดมถามเสียงสั่นเครือ

ผ่องยิ้มให้เศรษฐีสงครามที่รำววยจากการค้าเครื่องเวชภัณฑ์และยารักษาโรค

" ไม่มีอะไรหรอกครับคุณ ผมยิงนักโทษของผมหลวงพานิชฯ เป็นเหยื่อกระสุนปืนกลของผมแล้ว ทีนี้ก็ถึงตัวคุณละ "

หัวใจของนายอุดมแทบจะหยุดทำงาน ใบหน้าซีดสลดความรักตัวกลัวตายบังเกิดขึ้นแก่เขาอย่างมากมาย แวดตาของเขาที่มองคู่อัยเจตน์ เต็มไปด้วยความหวาดกลัวและวิงวอน

" เสื้อผ่อง " เขาพูดเสียงเครือ " นายผ่องกักขังฉันไว้โดยไม่ได้กินอาหาร ก็เป็นการลงโทษที่รุนแรงพออยู่แล้ว ด้วยเหตุผลอะไรอีกที่นายผ่องจะมาพวกเรา "

จอมโจรแสร้งยิ้ม

" ผมไม่มีเวลาจะพูดกับคุณ นอกจากจะบอกสั้นๆแค่เพียงว่า ในช่วงโมงนี้ตำรวจจะแห่กันมาเล่นงานผม ฉะนั้นผมก็ต้องฆ่าทุกคนเสีย "

อุดมนั่งทรุดตัวคุกเข่าประสานมือไว้ระหว่างอก

" นายพ่ออย่าฆ่าฉันเลย นึกว่าเวทนาฉันเกิด นายพ่อก็เป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง จะเห็นมโหฬารที่จะฆ่ามนุษย์ตาต่างๆ ที่ต้องถูกคุมขังไม่มีอาวุธเขี้ยวหรือ กรงเล็บ นายพ่อ "

อ้ายเสือเคঁหน้าหวั่นระ ภาวของพิมพ์เมียรักของเขาซึ่งนอนเพื่อคล้องด้วยฤทธิ์มาเลเรียขึ้นสมอง ไม่มียาจะให้กิน ปรากฏขึ้นในห้วงนึกของเขาอีก แล้วแทนที่พ่อจะกรุณาจัดการประหารเศรษฐกิจ สงคราม พ่อกลับยกปืนกลมือขึ้นประทับ

" อ้ายเศรษฐกิจที่ร่ำรวยด้วยความทุกข์ทรมานของพวกคนจน คนอย่างมึงตายเสียเถอะ เมียรักของกูต้องตายเพราะไม่มียากิน พี่น้องคนจนอีกหลายพันก็ต้องตายในทำนองเดียวกับเมียกู มึงฆ่าคนโดยไม่ผิดกฎหมาย มึงฆ่าคนทางอ้อม ตลอดเวลา ๔ ปีมานี้ คนจนต้องอดหยากและป่วยไข้นอนอยู่หรือ มึงตั้งหน้ากอบโกยเงินทองโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ยากของคนจนเลย ครั้นถึงคราวที่มึงจะต้องตาย มึงกลับรู้จักเสียตายชีวิต อ้ายสัตว์นรก ตายเสียเถอะมึง "

ก่อนที่จอมโจรจะเหนี่ยวไกปืน เจตน์เลขาธุการของเขาก็วิ่งลงบรรไดมาข้างล่าง

" พี่พ่อ พี่พ่อครับ "

อ้ายเสือปืนกลมือ หันมาทางเพื่อนร่วมใจของเขา

" อะไร คุณเจตน์ "

" ตำรวจล้อมบ้านเราแล้วครับ โปรดออกคำสั่ง จะให้พวกเราทำอย่างไร "

อ้ายเสือพ่อแม่มปากแน่น คราวนี้สมองของเขาต้องใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง

" ดีแล้ว ขึ้นไปบอกพวกเราผู้ตาย คุณควบคุมการต่อสู้ ใช้บ้านเราเป็นที่มั่น ประเดี๋ยวผมจะขึ้นไปปรับมือกับตำรวจให้ฆ่ามือที่เดียว ถ้าวันนี้มันเป็นวาระสุดท้ายของผมมันก็คงเป็นวาระสุดท้ายของตำรวจอีกหลายคน "

เจตน์รีบวิ่งขึ้นบันไดไปขึ้นบน ทันใดนั้น นายอุดมก็ร้องตะโกนขึ้นสุดเสียง

" ช่วยด้วย ! ช่วยด้วย ! "

อ้ายเสือพ่อหวั่นระในลำคอ

" คุณอุดมที่รัก เสียงของคุณถึงตำรวจเขาได้ยินก็เข้ามาช่วยคุณไม่ได้ พวกผมกำลังล้อมรถกระสุนลูกจริงนี่ถึงคุณพระคุณเจ้าให้ดิระวัง ----

นายอุดมรู้ตัวดีว่า เขาต้องตายแน่ๆ เขาร้องคำอ้ายเสือพ่อเสียงลั่น

" อ้ายเสือพ่ออ้ายมนุษย์ใจร้าย มึงฆ่ากูมึงก็ไม่พ้นอาชญาบ้านเมือง ยิง - มึง ยิงกูซิวะ ---- "

เสียงกระสุนปืนกลมือ ค้ำรามขึ้นหยุดยั้งคำพูดของนายอุดมกระสุน ๒ นัด ทะลุหัวใจเขา - ชายร่างเล็กสะดุ้งเฮือก ยกมือไหว้คว่ำอากาศ ล้มฮวบลงสิ้นใจตายกลางห้องขัง

เหตุการณ์อันน่าสยดสยองที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาเช่นนี้ ทำให้เจ้าแกล่เส็งและพระพิทักษ์พานิช หวาดกลัวเหลือที่จะกล่าวแล้ว เจ้าแกล่เส็งมีทีท่าเหมอนจะเป็นลม เขาวิ่งไปหลบหลังเตียงเมื่อเสื่อผ่องเดินเข้ามาในหน้าห้องขัง

" เจ้าแกล่ " จอมโจรพูดยิ้มๆ " กลัวตายเอามากเชียวหรือ "

เจ้าแกล่เส็งเป็นลมหมอบพุบอยู่ข้างเตียงนั่นเอง อ้ายเสื่อผ่องหัวเราะหึๆ ยกปิ่นกลมือพาดช่องลูกกรงเหล็ก เล็งสัญญาณไปที่ร่างของเจ้าแกล่เส็ง ปราศจากความเมตตาปราณีใดๆ ปล่อยกระสุนออกไป ๕ นัด

เสียงกระสุนป็นดังสนั่นหวั่นไหว ร่างของเศรษฐีสงครามปรุปรุนไปหมด จอมโจรถอนหายใจหนักๆ ใบหน้าของเขาเหี่ยมเกรียม เขาเดินมาที่ห้องหมายเลข ๔ มองคุนุกโทษคนสุดท้ายของเขา ซึ่งเพิ่งจับมาเมื่อตอนบ่ายวันนี้เอง

พระพิทักษ์ตัดใจได้แล้ว ท่านบอกตัวเองว่าความตายนั้นเป็นธรรมดาของมนุษย์ทุกรูปทุกนาม ถึงท่านจะรักตัวกลัวตาย ถึงท่านจะกราบไหว้วิงวอนขอชีวิต เสื่อผ่องก็คงไม่ยอมเปลี่ยนความคิดที่จะฆ่าท่าน

คุณพระยกมือกอดอก สำนวรมสติให้มันคง ระฤกถึงคุณพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ไม่หวาดหวั่นต่อพญามัจจุราช ซึ่งกำลังเอื้อมมือเข้ามาคร่าชีวิตท่าน " แกจะฆ่ากันหรือผ่อง "

เสื่อผ่องแปลกใจเล็กน้อย ที่พระพิทักษ์ไม่ประหวั่นพรั่นพรึงต่อความตาย

" ถูกแล้วครับได้เท่า เพื่อให้สิ้นสุดการทันทกรรมของผม เพราะผมไม่มีโอกาสที่จะทรมานคุณพระได้อีกต่อไป ผมต้องฆ่าคุณพระ " พระพิทักษ์ จ้องมองอ้ายเสื่อผ่องด้วยแวตาคมมิ่งทึ่ง แล้วท่านก็ฟันหัวเราะ

" เอาซีผ่อง กันพร้อมแล้ว ยิ่งเถอะ ฆ่ากันตามความพอใจของแก "

อ้ายเสื่อผ่องเล็กน้อย

" คุณพระไม่กลัวตายหรือครับ "

" อ้อ ถึงฉันกลัวตาย ฉันก็หนีความตายไม่พ้น แต่จะตายช้าหรือเร็วเท่านั้น "

" คุณพระมีกำลังใจเข้มแข็งดีมาก ดีแล้วครับ ผมจะส่งได้เท่าไปสู่ปรโลกเดี๋ยวนี้ เห็นหรือยังครับว่า คนเรามามีมือเปล่าและไปมือเปล่า สะ สะ ได้เท่าเกิดมาไม่มีอะไรติดตัวมาเลย แต่ได้เท่ามีความโลภโมโทสัน ถือโอกาสที่ประเทศชาติของเราเข้าสู่สงคราม กักกันเครื่องอุปโภคบริโภคไว้ขายในตลาดมืด ทำความทุกข์เวทนาให้แก่พี่น้องที่ยากจนทั้งหลายกอบโกยเงินทองเอาไว้ หมดความเมตตากรุณา ต่อเพื่อนร่วมชาติ เห็นเงินเป็นพระเจ้า ยอมให้ประชาชนสาปแช่งทุกวันคืน คุณพระจะต้องตายภายในนาทีนี้ ตายโดยที่ไม่มีหวังเอาทรัพย์สินสมบัติเงินทองติดตัวไปได้เลย "

พระพิทักษ์ตะโกนลั่นห้อง

" อ้ายปากหมา อ้ายสัตว์นรก มึงพูดในฐานะที่เป็นคนจนอิจฉาธิษยาภู ถ้ามึงร่ำรวยอย่างกู มึงก็ต้องเป็นเศรษฐีสงครามเช่นเดียวกับกูแหละวะ เงิน ใครบ้างวะที่ไม่ต้องการ มึงอยากเกิดมาเป็นคนจนจะร้องแแรกแหกกะเมือเอาอะไรกัน "

จอมโจรหัวเราะ

" ต่อไปซีครับ ได้เท่า คุณพระพูดเป็นคดีน่าฟังเหมือนกัน "

เศรษฐีสงครามยกมือชี้หน้าอ้ายเสือผ่อง

" กูรู้ว่า มึงเอาพวกกูเป็นเหตุผลในการเป็นโจร มึงพยายามโกหกตัวเองว่ามึงต้องการแก้แค้นแทนคนจน จึงปล้นสดมภ์พวกที่ร่ำรวยในเวลาสงคราม แต่ที่แท้มึงก็คืออ้ายโจรที่หากินในทางทุจริตผิดกฎหมาย น่าเกลียดอ้ายผ่อง "

อ้ายเสือผ่องก้มศีรษะให้พระพิทักษ์เล็กน้อย

" ผมได้ฟังคำพรสวาทของใต้เท้าจบแล้ว ผมขอสาธุด้วยกระสุนปืนกลมือและขอให้วิญญาณของคุณพระไปสู่ที่ขอบๆเถิด "

พูดจบ อ้ายเสือก็ยกปืนกลมือขึ้นประทับ หมายระดับทรวงอกเศรษฐีสงคราม พระพิทักษ์ฯ ต้องเบือนหน้าหนีไปทางอื่นเพราะความหวาดเสียว

แล้วผ่องก็ลั่นไกปล่อยกระสุนออกจากลำกล้อง ๕ - ๖ นัด พระพิทักษ์ฯ สดุ้งเล็กน้อย ล้มลงฟาดพื้นห้องในท่านอนตะแคง กลิ้งดินปืนและควันจางไปแล้ว อ้ายเสือปืนกลมือมีกรีธาปราดเปรียว ผิดปรกติ เขาถือปืนกลมือวิ่งขึ้นบรรไดขึ้นไปข้างบน เพื่อบัญชาการต่อสู้ เจ้าพนักงานตำรวจ ผ่องตั้งใจสู้จนวาระสุดท้าย เขาคิดว่าวันนี้และคืนนี้อาจจะเป็นอวสานต์กาลของเขา

พอขึ้นมานบนห้องสมุด เสียงกระสุนปืนระหว่างตำรวจกับพวกโจรก็ดังสนั่นหวั่นไหว ฝ่ายโจรยึดตึกชั้นล่างเป็นที่มั่น พล, นิกร, กิมหงวน เจ้าคุณปัจจนึกฯ สมทบกับตำรวจยิงต่อสู้กับพวกโจร สำนักของอ้ายเสือปืนกลมือถูกล้อมอย่างหนาแน่น ชาวบ้านใกล้เรือนเคียง ได้โทรศัพท์ไปยังสถานีตำรวจกลางและสันติบาลแจ้งให้ทราบ ว่า ตำรวจปทุมวันกำลังยิงต่อสู้กับอ้ายเสือผ่อง ขอให้ส่งกำลังมาสมทบโดยเร็ว

ไฟฟ้าบนตึกทุกดวงดับหมด สมุนโจรเข้าประจำทางช่องทางต่างและประตูดึงต่อสู้กับเจ้าพนักงานอย่างหมาจนตรอก ดวงจันทร์ขึ้น ๑๐ คำ ทอแสงสว่างเพียงสลัวๆ อ้ายเสือผ่องวิ่งมาห้องกลาง ร้องตะโกนบอกบริวารของเขา

" สู้ตาย ! พวกเรา วันนี้เป็นวันสุดท้ายของเราแล้ว "

เสียงปืนทางฝ่ายโจรดังถี่ขึ้น ตำรวจหมอบยิงตามที่กำบังต่างๆ อ้ายเสือผ่องค่อยๆ โผล่หน้าทีประตูดุ ประทับปืนกลมือยิงกราดไปทางหมู่เจ้าพนักงาน พวกชาวบ้านที่มีปืนได้พากันมาสมทบกำลังกับตำรวจช่วยกับปราบจอมโจร

เวลาผ่านไปตามลำดับ ตำรวจสันติบาลกับตำรวจสถานีกลางได้ยกกองมาถึงที่เกิดเหตุต่างลงจากรถบรรทุก กระจายกำลังกันล้อมสำนักของเสือผ่องอย่างหนาแน่น เสียงปืนกลมือปืนพก

และปืนเล็กยาวดังกึกก้องตลอดเวลา ฝ่ายโจรยังทำการต่อสู้อย่างไม่ลดละ หลายต่อหลายคนต้อง
กระสุนปืนฝ่ายตำรวจถึงแก่ความตาย และบาดเจ็บสาหัส ตำรวจรุกเข้าไปใกล้ตัวตึกทุกที

เมื่อเข้ามาในระยะใกล้ซิด กองปราบของสันติบาลก็ใช้ระเบิดน้ำตาขว้างเข้าไปในห้องโถง
ขณะที่เสื้อผ่องกำลังยื่นบงการให้ลูกน้องของเขาต่อสู้เจ้าพนักงาน

เสียงระเบิดดังขึ้น กลุ่มควันสีขาวกระจายไปทั่วห้องในเวลาเดียวกันนั้น ผ่องแลเห็น
เลขานุการของเขาถูกกระสุนปืนผะหงายล้มลง จอมโจรไม่มีโอกาสที่จะเข้าไปช่วยเหลือเจตน์ได้
เขารู้ดีว่าระเบิดมือที่ตำรวจขว้างเข้ามานี้เป็นระเบิดแก๊สน้ำตา อ้ายเสื้อผ่องรีบวิ่งขึ้นบรรไดไปชั้นบน
ทันที พาตัวเข้าไปในห้องของเขา เขาบอกตัวเองว่า ความปราชัยอย่างย่อยยับใกล้เข้ามาแล้ว แต่เขา
อาจจะหนีรอดไปได้ ส่วนลูกน้องของเขาแน่นอนละ ถ้าไม่ถูกยิงตายก็ต้องถูกตำรวจจับ ผ่องเปิดตู้
เสื้อผ้าออก แสงจันทร์ส่องเข้ามาทางหน้าต่างห้องพอดี

จอมโจรหยิบเสื้อฟอร์มนายร้อยตำรวจชุดหนึ่งออกมาแต่งอย่างรีบร้อน เครื่องแบบนี้และ
ความมืดในตอนกลางคืน คงช่วยให้เขาหลบหนีไปได้ ไม่ถึง ๓ นาที อ้ายเสื้อผ่องก็อยู่ในเครื่องแบบ
นายร้อยตำรวจโท คาดเข็มขัดสายรัดกุมเรียบร้อย เขาหยิบหมวกแก๊ปขึ้นมาสวม ถือปืนกลมือเดิน
ออกจากห้อง

เสียงปืนทางฝ่ายโจรสงบเงียบ บริวารของเขาได้รับแก๊สน้ำตาหมดความสามารถจะทำการ
รบต่อไปได้ ทุกคนถึงกับทรุดตัวนั่ง ยกมือกุ่มนัยน์ตาด้วยความเจ็บปวดจากแก๊สพิษ น้ำตาไหลพราก
ไปตามกัน บางคนก็สลัดแก๊สไอล้นห้อง

เจ้าพนักงานตำรวจวิ่งเฮโลขึ้นมาบนตึก บ้างก็ปีนขึ้นมาทางหน้าต่าง ไฟฟ้าเดินทางถูกฉาย
กราดไปทั่ว จอมโจรวิ่งเหยาะๆลงบันไดมา เผ่นแน่แล้วเข้าไปในห้องสมุด ยืนแอบอยู่ข้างประตู

พวกตำรวจช่วยกันจับกุมบริวารของเสื้อผ่อง ซึ่งปราชัยด้วยแก๊สน้ำตา ภายในตึกสืบสน
อลหม่านด้วยเจ้าพนักงานประมาณ ๕๐ คน กองปราบของสันติบาลหมู่หนึ่งวิ่งกรูขึ้นไปชั้นบนของ
ตัวตึก ตำรวจนอกนั้นแยกย้ายกันค้นหาพวกโจรตามห้องหับต่างๆ

นายสิบตำรวจคนหนึ่งรูปร่างผอมบาง ถือปืนพกเข้ามาในห้องสมุดตามลำพังด้วยความ
ชะล่าใจ มือขวาถือไฟฟ้าเดินทาง

จอมโจรเงื้อพานท้ายปืนกลเตรียมพร้อมอยู่แล้วเมื่อแลเห็นแสงไฟฟ้า พอนายสิบตำรวจ
ผู้เคราะห์ร้ายพาตัวล่องล้าเข้ามาในห้อง อ้ายเสื้อผ่องก็กระหน่ำปืนกลมือลงกลางศีรษะเจ้าพนักงาน
เต็มเหนี่ยว ยังผลให้นายสิบตำรวจผู้นั้นล้มลงทันที

โดยไม่รอช้า อ้ายเสื้อผ่องรีบประคองร่างของเจ้าพนักงานให้ลุกขึ้น แบกขึ้นบ่าอุ้มเดิน
ออกไปจากห้องสมุดและออกมาทางหน้าต่าง ผ่านนายร้อยตำรวจ ๒ คนซึ่งสวนทางเข้ามา

" ตำรวจเราถูกยิงหรือครับ " นายตำรวจสถานีกลางกล่าวถามขึ้น เข้าใจว่าอ้ายเสื้อผ่องเป็น
นายตำรวจสันติบาลหรือตำรวจโรงพักอื่นซึ่งเขาไม่รู้จัก

อ้ายเสื้อผ่องยิ้ม ไม่มีท่าทางเป็นพิรุณเลย มีหน้าซำส่งปืนกลมือซึ่งหมดกระสุนไปด้วย

" ถูกแล้วครับ ตำรวจในบังคับบัญชาของผมเอง อาการสาหัสมาก ผมจะนำไปส่งโรงพยาบาล " พูดจบก็อุ้มเจ้าพนักงานผู้เคราะห์ร้ายพาเดินลงบันไดตึกออกไปนอกเขตค้บ้าน

ที่หน้าสำนักของจอมโจร มีรถยนต์และจักรยานยนต์จอดอยู่หลายคัน อ้ายเสือผ่องอุ้มนายสิบตำรวจตรงมาที่รถ ๒ แถวของสันติบาล เขาโยนตำรวจผู้เคราะห์ร้ายเข้าไปในรถ แล้วอ้อมมาตอนหน้ารถ ก้าวขึ้นนั่งประจำที่คนขับ

พล พัทธภรณ์นั่งอยู่บนสตูดิโอของเขาตามลำพัง รถของพลจอดอยู่หลังรถพาร์โกคันนี้ พลจับตามองดูตั้งแต่อ้ายเสือผ่องอุ้มตำรวจออกมาจากประตูบ้าน เขาไม่ได้ระแวงสงสัยเลย เข้าใจว่าตำรวจถูกฝ่ายโจรยิงบาดเจ็บและผู้บังคับบัญชาจะนำไปส่งโรงพยาบาล

จอมโจรจัดแจงสตูดิโอเครื่องยนตร์ ทันใดนั้นมีรถยนต์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่คันหนึ่งแล่นเข้ามาในตรอก เพื่อมาดูเหตุการณ์อย่างใกล้ชิด

แสงไฟหน้ารถคันนั้นส่องมาต้องใบหน้าของอ้ายเสือผ่องอย่างถนัด

พลสอ้งเฮือก เขาจำอ้ายเสือปืนกลมือได้อย่างแม่นยำ นายพัธภรณ์ คิวป็นพกเปิดประตูก้าวลงจากรถสตูดิโอ

" อ้ายผ่อง "

จอมโจรหันควับมาทางเขา พลไม่กล้ายิง เพราะเกรงว่าอาจจะมียาตำรวจคนใดคนหนึ่งหน้าตาเหมือนกับอ้ายเสือผ่อง

" จะไปไหนคุณ ลงมาก่อน "

อ้ายเสือผ่องดึงปืนพกออกมาจากซอง ยกมือขึ้นยิงพลแทนคำตอบ

" ปัง! ปัง! "

กระสุน ๒ นัดระเบิดขึ้น พลหมอบราบลงบนพื้นดินด้วยสัญชาติญาณอันว่องไวของเขา กระสุนถากเขาไปอย่างหวุดหวิด นายพัธภรณ์ยิงตอบทันที อ้ายเสือผ่องนำรถพาร์โก ๒ แถวออกแล่นไปอย่างรวดเร็ว พอสวนกับรถเก๋งนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ผ่องก็ขับรถสวนไปอย่างหวุดหวิดแทบจะชนกัน

พลวิ่งไปที่รถสตูดิโอของเขา เปิดประตูก้าวขึ้นนั่งสตูดิโอเหยียบครัชเข้าเกียร์บังคับรถ ออกแล่นติดตามไป เสียงปืนที่อ้ายเสือผ่องยิงพล ทำให้ตำรวจหลายคนวิ่งออกมาดูเหตุการณ์

รถพาร์โกของสันติบาลออกไปพ้นซอยแล้ว เลี้ยวซ้ายตรงมาทางกษัตริย์ศึกอย่างรวดเร็ว สตูดิโอไล่กวาดติดตามมาในระยะกระชั้นชิด อ้ายเสือผ่องหันมายิงพลอีกหลายนัด พลต้องพ่นคันเร่งให้รถของเขาห่างออกมาพ้นระยะแม่นยำของปืนพก

จอมโจรขับรถขึ้นสะพานกษัตริย์ศึกตรงไปทาสนามกีฬา เขาเหยียบคันเร่งไปเกือบจมนิดพาร์โกวิ่งถึง ๙๐ ก.ม.ต่อชั่วโมง นานๆผ่องก็เหลียวมาดู เมื่อเห็นฝ่ายติดตามเข้ามาใกล้ก็ยิงด้วยปืนพก จนกระทั่งหมดกระสุนและพลก็ยิงโต้ตอบจนหมดกระสุนเช่นเดียวกัน

รถทั้ง๒ ผ่านสี่แยกปทุมวันราวกับรถแข่ง ลักครูกี่ผ่านหน้ากองตำรวจสันติบาลเข้าเขตต์ถนนเพลินจิตต์

มันเป็นคราวอวสานต์กาลของอ้ายเสือผ่อง ยางรถฟาร์โกค่อนข้างเก่ามาก ปะซ่อมไว้หลายแห่ง เมื่อรถแล่นเร็วเกินไป ยางล้อหน้าข้างซ้ายก็ระเบิดขึ้น

" บัง ! "

รถฟาร์โกเอียงกระทะเต๋เล่ส่ายไปมาเหมือนงูเลื้อย อ้ายเสือผ่องเหยียบเบรคบังคับรถให้หยุดและพร้อมที่จะสู้อย่าง

จอมโจรแผ่นดินลี้วลงจากรถ กระชากมีดซุขที่เหน็บไว้ใต้เข็มขัดออกมาแล้ววิ่งเข้าไปในตรอกเล็กๆตรอกหนึ่ง

สติ๊กเก้งหยุดกึก ล้อรถไถไปกับพื้นถนนดั่งเอี้ยด พลเปิดประตูกระโดดลงจากรถ พลไล่อ้ายเสือผ่องเข้าไปในตรอก ตรอกนี้เป็นตรอกกว้างประมาณ ๔ เมตรเศษ ลึกเข้าไปจากถนนราว ๕๐ เมตรเท่านั้น เป็นตรอกตันมีรั้วบ้านขวางตอนสุดตรอก

อ้ายเสือจมนมแล้ว ผ่องหันมาเผชิญหน้ากับพลทันที เจือมีดซุขขึ้นแล้วก็หัวเราะ

" เข้ามา ถ้าไม่รักชีวิตก็เข้ามา "

พลนึกฉิวตัวเองที่เขาไม่ควรลี้มปีนพกวไว้ในรถ ถึงแม้กระสุนหมดเขาก็พอที่จะใช้ขู่อ้อมโจรให้ยอมจำนนได้

นายพัชราภรณ์ยืนกุมเชิง หาเล่ห์เหลี่ยมที่จะเข้าจับกุม

" ผ่อง แก่จ๋าเข้าได้ไหม "

ผ่องลั่นสิรี่ชะ

" มันมีดอย่างนี้ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าคุณเป็นใคร แต่คุณต้องเป็นนายตำรวจแน่ๆ "

พลหัวเราะ

" เปล่า แก่จ๋าใจผิด กันไม่ใช่ตำรวจ "

" คุณไม่ใช่ตำรวจ ? " อ้ายเสือทวนคำ " ถ้าเช่นนั้นคุณเป็นใคร ทำไมคุณถึงยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องของผม "

พลว่า " แม่แต่เสียงของฉันทันแก่ก็จำไม่ได้เขี้ยวหรือผ่อง ดูให้ดี ฉันทันคือพล พัชราภรณ์ นักโทษของแก เดียวนี้ฉันทันมีอิสระแล้ว แกคงจะจำได้สินะที่ฉันทันบอกแกว่า ถ้าฉันทันมีอิสระเมื่อไร ชื่อเสียงและความเป็นชื่อของแกก็ต้องสิ้นสุดลงเพราะน้ำมือฉันทัน มีดของแกคงไม่ทันแทงฉันทันหรอก "

จอมโจรเสียวัวญเล็กน้อย

" คุณพล "

" เออ ข้าเอง แก่คิดว่าแกฉลาดพอตัวสินะ ที่แก่ปลอมเป็นนายตำรวจเดินดูก็ไม่อย่างเขยคาย แบกตำรวจที่ได้รับบาดเจ็บมาขึ้นรถ "

อ้ายเสื่อซึ่งสั้นจวกว้างเข้าโถมแทงพลทันที นายพัชราภรณ์ระวังตัวอยู่แล้ว เขาอีกตัวเข้าประชิดฟ่อง ยกมือซ้ายจับข้อมือไว้ได้ แล้วหมัดสุกขาอันหนักแน่นแม่นยำของพลก็กระแทกคางอ้ายเสื่อฟ่องค่อนข้างแรง

จอมโจรเซแซ่ดๆ ล้มลงก้นกระแทกพื้นดิน มีดซุชหลุดกระเด็นเข้าไปในพุ่มไม้เล็กๆ ริมหางฟ่อง - ชายชาติเสือผลุดลุกขึ้นยืนทันทีทันควัน

" มา - คุณพล คราวนี้ผมจะสู้เพื่ออิสระภาพของผม อย่าว่าแต่คุณมือเปล่าเลย คุณมีปืนพกอยู่ในมือผมก็สู้ "

พลหัวเราะเบาๆ

" สมใจกันแล้วฟ่อง กันต้องจับแกให้ได้ ครั้งหนึ่งกันเป็นเชลยของแก แต่ครั้งนี้แกจะต้องเป็นเชลยของกัน "

พลจับพลก็ปราดเข้าชกอ้ายเสื่อฟ่อง

สองเสือเริ่มต้นณรงค์กันด้วยกลยุทธ์ของมวยไทย ฝ่ายหนึ่งต่อสู้เพื่ออิสระของตน อีกฝ่ายหนึ่งต้องการจับกุมเอาตัวไปมอบให้เจ้าพนักงานตำรวจ ทั้ง ๒ มีรูปร่างพอๆ กัน แต่ฝีมือของพลเหนือกว่ามาก การต่อสู้ผ่านไปไม่ถึง ๒ นาที จอมโจรก็ถูกชกหน้าแตกยับเยินถึงกับล้มลุกคลุกกลานหมัดของพลหนักแน่นเด็ดขาดมาก

เมื่อถูกเจ็บ ฟ่องก็เกิดมูทะลุบ้าบิ่น ชกซ้ายป่ายขวาวอย่างรวดเร็ว พลป้องกันไว้ได้และถอยจะหมัดสวิงซ้ายของเขาถูกก้านคอทำให้เสื่อฟ่องมีนงงไปชั่วขณะ ทันใดนั้นสุกขาของพลก็ถนัดปึงออกไปจากช่วงแขน ถูกขาคะไกรข้างซ้ายของฟ่องเต็มรัก

อ้ายเสื่อล้มฮวบลงหมดสติ พลยืนดูอย่างเหน็ดเหนื่อย ดีใจที่การต่อสู้ปิดฉากลงช่วงเวลาประมาณ ๕ นาทีเท่านั้น

สักครู่พลก็ล้มลงประคองจอมโจรให้ลุกขึ้น เขาแบกขึ้นบ่า รวบรวมกำลังพาฟ่องเดินโซซัดโซเซออกไปจากตรอก กว่าจะมาถึงสตูดิโอ พลังก็เหนื่อยอ่อนแทบจะเป็นลม เขาเปิดประตูตอนหน้ารถออก วางฟ่องลงบนเบาะ อ้ายเสื่อป็นกลมือสั้นสติสมประดีด้วยหมัดเด็ดของพลนั่นเอง

ต่อจากนั้น นายพัชราภรณ์ก็นำฟ่องตรงมายังกองตำรวจสันติบาล

วันรุ่งขึ้น

ประชาชนทุกคนรอดทุกซอกมุม ต่างโจทย่ขานกันแข็งแข้งถึงกาลอวสานต์ของเสื่อฟ่องจอมโจรที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในยุคนี้

เสียงลือกันทั่วไปว่า พล พัชราภรณ์ เศรษฐีสังครามคนหนึ่งซึ่งถูกอ้ายเสื่อฟ่องจับไปขังคุก มีคดีหลบหนีไปได้ พาตำรวจไปห้อมล้อมอ้ายเสื่อฟ่อง และจับกุมได้โดยละม่อม หลังจากจอมโจรปลอมแปลงตัวเป็นนายตำรวจหลบหนี และพลได้นำรถยนต์เล่นติดตามไปทันกันที่ถนนเพลินจิตต์ พลกับเสื่อฟ่องได้ต่อสู้กันอย่างทรหด ในที่สุดพลก็จับจอมโจรได้ เมื่อคืนนี้ นายพัชราภรณ์กับ

เพื่อนเกลอของเขาและท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ กลับมาถึงบ้านเกือบ ๒ น. ของวันใหม่ วงศาคณาญาติของเขาตื่นตื่นยินดีไปตามกันเมื่อทราบว่าพลจับเสือมือได้ด้วยฝีมือของเขา

ข่าวอายเสือถูกจับ ทำให้ชนบดทั้งหลายชื่นชมโสมนัสไปตามกัน แต่พวกคนจนพากันเศร้าสลด ถึงแม้พ่อจะเป็นโจรชั้นอายเสือ แต่พ่อองก็มีเมตตาต่อคนจน เงินสดนับจำนวนแสน เสื้อผ้าเครื่องอุปโภคบริโภคอีกมากมาย ที่เขาปล้นมาได้จากพวกเศรษฐีสงคราม พ่อองได้นำมาแจกจ่ายให้แก่คนจนหลายพันครอบครัว เขากระทำตนเป็นมิตรที่ดีของคนจน และเป็นศัตรูอย่างร้ายกาจของพวกเศรษฐีสงคราม

ฉากสุดท้ายของเราเปิดขึ้นที่บ้าน " พชราภรณ์ "

ตอนสายประมาณ ๘ น.เศษ ชายกลางคนคนหนึ่งอายุประมาณ ๔๐ ปี พายชายหนุ่มหน้าตาคมคายคนหนึ่ง มีกล้องถ่ายรูปถืออยู่ในมือ เดินเข้ามาในบ้าน " พชราภรณ์ " เขาคือนายสนทนา ผู้สืบข่าวกระดูกเหล็กของหนังสือพิมพ์ มิตรไทย ส่วนชายหนุ่มที่มาด้วยคือนายเอิบ ช่างภาพมิตรไทย เป็นนักถ่ายรูปที่มีชื่อเสียงในวงการหนังสือพิมพ์

สนทนา เสือสืบข่าวพาช่างภาพมาแต่เช้า ก็เพื่อจะขอสัมภาษณ์ นักโทษทั้ง ๔ แห่งคุกมีดของอายเสือพ่ออง สนทนาต้องการเขียนข่าวการจับกุมเสือพ่อองให้ละเอียดลออที่สุด จึงรีบมาพบ พล , นิกร , กิมหงวนและเจ้าคุณปัจฉิมฯ ทั้งๆที่ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็นหน้าค่าตา ท่านเจ้าคุณและ ๓ เกลอมาแต่ก่อนเลย

เขาทั้ง ๒ หยุดยืนหน้าบรรไดบ้าน พอดีสาวใช้คนหนึ่งเดินออกมาจากห้องโถง ละม่อมทำหน้าตื่นๆเมื่อแลเห็นผู้สื่อข่าวและช่างภาพ

" ง่า - ประทานโทษค่ะ " ละม่อมถามนอบน้อม " คุณมาหาใครคะ "

สนทนายิ้มให้หล่อน

" ฉันต้องการขอพบท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯคุณพล คุณนิกรและคุณกิมหงวนจ๊ะ ท่านทั้ง ๔ คนอยู่ริเปล่าจ๊ะ "

ละม่อมยิ้มให้เขา " อยู่ค่ะ เชิญขึ้นมานตึกสิคะ "

สนทนายกับเอิบเดินขึ้นมานตึก ละม่อมพาเข้าไปในห้องรับแขกอันหรูหราของบ้าน " พชราภรณ์ " เชิญให้สุภาพบุรุษทั้ง ๒ นั่งเก้าอี้

" ท่านทั้ง ๔ กำลังว่างไม่ใช่หรือจ๊ะ " สนทนายถามยิ้มๆ

" ค่ะ เพิ่งรับประทานอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยเมื่อสักครู่นี้เอง คุณกรุณานั่งรอสักครู่นะคะ ดิฉันจะไปเรียนให้ทราบเดี๋ยวนี้ อ้อ - คุณคือใครคะประทานโทษ "

ผู้สืบข่าวกระดูกเหล็กยื่นหน้าอกให้ฝั่งผาย

" ฉัน - ผู้แทนหนังสือพิมพ์มิตรไทยจ๊ะ "

ละม่อมพุดซ้ำๆ " หนังสือพิมพ์รวมมิตร "

สนทนายหัวเราะ

"มิตรไทยจะเธอ ไม่ใช่รวมมิตร โปรดจำให้แม่นหน่อย น้องสาว รวมมิตรนะมัน สาธุ, ขนุน , มะพร้าวอ่อน, ลอดช่องใส่น้ำกะทิ น้ำแข็ง แต่มิตรไทยเป็นหนังสือพิมพ์รายวันที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในเวลานี้"

สาวใช้มียิ้ม เดินออกไปจากห้องรับแขก ผู้สืบข่าวหัวเห็ดหันมามองคู่ช่างภาพของเขา ประารถถึงกิจการงาน

" ลีนอายเสื้อผ่องเสียแล้ว หนังสือพิมพ์ของเราคงจะตกมาก ผมเชื่อเหลือเกินว่า ที่หนังสือพิมพ์ของเราจำหน่ายขายคล่องก็เพราะเรามีข่าวการเคลื่อนไหวของเสื้อผ่องทุกระยะไป ทีนี้เห็นจะแย่ะเรา"

ช่างภาพพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

" เรายังงี้ไม่ดีหรือครับ คุณสนทยา "

" เรายังไงว่ามาซิ "

" เราหาใครสักคนหนึ่ง ให้บำเพ็ญตัวเป็นโจร มีพฤติกรรมเช่นเดียวกับเสื้อผ่อง ปล้นคนมี ไปให้คนจน "

นายสนทยากลืนน้ำลายเอือก

" เห็นจะไม่สำเร็จหรอกคุณ โทษปล้นนะ มันคิดหลายปีเชียวนะคุณเอิบ หรือคุณจะลองทำหน้าที่เสื้อผ่องคู่อี "

เอิบสอซึ้ง ยิ้มแห้งๆ

" ไม่สำเร็จครับ ผมเป็นช่างภาพสบายดีแล้ว กินอัมม่อนหลับ เป็นอายเสื้อผ่องเสี่ยงภัยกับลูกปิ่นทั้งวัน "

สนทยาหัวเราะ เปิดกระเป๋าเอกสารหยิบสมุดกับดินสอออกมาเตรียมจดชวเลขถ้อยคำที่เขาจะสัมภาษณ์กับ พล , นิกร , กิมหงวนกับท่านเจ้าคุณบัจฉนิกๆ

บังตาประตูห้องรับแขก ถูกผลักออกเต็มแรง เจ้าแก้วเดินเข้ามาในห้อง เขา누่งกางเกงขายาวซัดสกินสีขาวยืดใหม่เอี่ยม สวมเสื้อเชิ้ตแพรสีนวล เรือนผมหวีเรียบเป็นมัน ผูกนาฬิกากรอบและสายนาฬิกา

ผู้แทนหนังสือพิมพ์มิตรไทย ทั้งสองคนรีบลุกขึ้นยืน ก้มศีรษะให้เจ้าแก้วด้วยความเข้าใจ ผิดคิดว่า เจ้าแก้วเป็นคนใดคนหนึ่งในงาน พล , นิกร , กิมหงวน

" สวัสดีครับ " ผู้สืบข่าวพูดนอบน้อม

เจ้าแก้ววางท่าทางให้ฝั่งผาย

" สวัสดีคุณ เชิญคุณนั่งตามสบาย "

นายสนทยาพูดต่อไป

" ผมคือนายสนทยา ผู้สืบข่าวกระดุกเหล็กแห่งหนังสือพิมพ์มิตรไทย "

เจ้าแก้วยื่นมือให้จับ

" ยินดีรู้จักกับคุณ ผมได้ยินชื่อเสียงคุณมานานแล้ว "

สนทนาผายมือมาทางช่างภาพ

" ผมขอแนะนำให้คุณรู้จักกับช่างภาพของหนังสือพิมพ์มิตรไทย เอิบ วิมลอรุณ ครับ "

เจ้าแห้วเดินเข้ามา ยื่นมือให้ช่างภาพ

" ยินดีรู้จักกับคุณ นั่งเถอะครับ นั่งตามสบาย "

สนทนากับเอิบนั่งลงบนเก้าอี้นุ่มคนละตัว เจ้าแห้วทรุดตัวนั่งบนโซฟาขาขึ้นไขว่ห้าง ผู้
สืบข่าวกระดุกเหล็กเริ่มสัมภาษณ์ทันที

" คุณคงไม่รังเกียจ ถ้าผมจะขอสัมภาษณ์คุณในเรื่องที่เกี่ยวกับอ้ายเสือผ่อง "

เจ้าแห้วยิ้มอย่างสง่าผ่าเผย

" ไม่รังเกียจเลยครับ แต่ผมเสียใจที่ผมไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย "

ผู้สืบข่าวมิตรไทยลืมหูลืมตาโพลง

" เอ๊ะ ก็คุณถูกอ้ายเสือผ่องจับไปขัง "

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

" อิมพอสซิเบิล เป็นไปไม่ได้ ใครบอกคุณล่ะครับว่า ผมถูกอ้ายเสือผ่องจับเอาไป "

" อ้าว - นี้คุณไม่ใช่คุณพล,คุณนิกรหรือคุณกิมหงวนดอกหรือครับ "

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

" คุณมีตาเสียเปล่า แต่หามีแว้วไม่ ผมชื่อแห้วครับ เป็นพี่ชายของคุณพล,คุณนิกรและอ
อ้ายกิมหงวน "

สนทนาหมดความเคารพนบอบเจ้าแห้วทันที

" ปู้โฮ้ แก่หลอกให้ฉันคุยกับแกเสียตั้งนาน "

" แล้วกัน " เจ้าแห้วชักฉิว " ผมหลอกคุณเมื่อไรล่ะครับ อยู่ๆพอมผมโผล่เข้ามา คุณก็โศกให้
ผม ผมก็ต้องทำความเคารพตอบ และเมื่อคุณพูดกับผม ผมก็จำเป็นต้องพูดกับคุณเป็นอย่างดี "

ผู้สืบข่าวยกมือขึ้นเกาศีรษะแกร์กรๆ อยากเตะเจ้าแห้วเต็มทน

" แต่แกแต่งตัวโก้ ผิดวิสัยคนใช้นี้หว่า "

เจ้าแห้วยิ้มอย่างกวนโมโห

" นั่นมันเรื่องของผมนี่ครับ "

สนทนาจืดปาก

" แล้วแกเข้ามาในห้องนี้ทำไม "

" ท่านทั้ง ๔ ใช้ให้ผมมาเรียนคุณนะซีครับว่า ให้กรูณารออีก ๒ - ๓ นาที เรื่องมันมีอยู่เท่านี้
คุณเข้าใจผิดเองต่างหาก มาโทษผมได้เรอะ ปู้โฮ้ เห็นผมเป็นคุณพลหรือคุณนิกร ฮะ- ฮะ หน่วยก้าน
ผมมันบอกว่าเป็นพี่ชายตั้ง ๑๐๐ เปอร์เซนต์ " แล้วเจ้าแห้วก็พาตัวเดินออกไปจากห้อง

สนทนาหันมาพยักหน้ากับช่างภาพ

" เป็นยังไง คุณเอิบ "

" ครับ ได้คขาดเลย "

" อะไรได้คขาด "

" ทลิ่งนะซีครับ แต่งตัวภาคภูมิราวกับเจ้าของบ้าน แอ็คท่าทางโก้เสียด้วย พับผ่ายังงี้เป็นคน
ใช้บ้านผมผมเตะตายเลย "

ผู้สืบข่าวสั้นสิริษะ

" ผมรู้สึกว่า มันดีจะบ้าๆ เสียด้วยซ้ำ เอ๊ะ - ไครมา "

บั้งตาประตูกเปิดออกอีก เจ้าคุณปัจจนิกฯเดินเข้ามาในห้อง ท่านนุ่งกางเกงขาสั้นสีทากี
สวมเชิ้ตสีขาวทั้งเสื้อทั้งกางเกงขาดปะหลาดแห่ง สนทนากับช่างภาพเข้าใจผิดอีกคิดว่า เจ้าคุณปัจ
จนิกฯเป็นคนใช้ในบ้านนี้

เจ้าคุณยิ้มให้ผู้สืบข่าวทั้ง ๒

" สวัสดีครับ "

สนทนาพยักหน้า

" สวัสดี ลุง นายของแกถ้าจะกำลังทำธุระอยู่กระมัง "

เจ้าคุณปัจจนิกฯสอึ้งเอือก ทำปากจู๋ มองดูผู้สืบข่าวอย่างเคื่องๆ

" แกไหนกัน พ่อมหาจำเริญ "

สนทนาจู้ปาก

" ก็นายของแก่นะซี อือ- คนใช้บ้านนี้มันยังงี้กันหว่า "

เจ้าคุณยกมือทบน่าอกตัวเอง

" ฉั้น - พระยาปัจจนิกฯ ไม่ใช่คนใช้ แล้วกันโว้ย "

สนทนากับเอิบหัวเราะก๊าก

" แก่แล้วยังตลกอีกหรือลุง " ช่างภาพพูดพลางหัวเราะพลาง " เรา ๒ คนไม่โง่จนเกินไป
หรือค หน้าอย่างลุงนะเธอจะเป็นเจ้าคุณ หัวล้านแดงแจ้เป็นมันแผลี่ยังนี้ เพียงแต่ท่านขุนก็ให้ได้
เป็นเถอะ "

ท่านเจ้าคุณฯโกรธจนตัวสั่น ผลุนผลันเดินออกไปจากห้องอย่างหัวเสียด เจ้าแห้วผลักบังตา
พรวดวิ่งเข้ามาในห้องรับแขก

" คุณ - แยะแล้ว ทำไมคุณพูดคคุณท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯละครับ "

สนทนาโบกมือ

" ออย่า - ออย่าหน้อยเลยโว้ย แกกับคุณลุงหัวหน่งจะคัมฉั้น ฉั้นไม่ใช่เพื่อนเล่นของแก่นจะ
บอกให้ "

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก ซีมื้อไปที่ขอบหน้าต่าง

" คุณแหกตาคุณหน้อยซีครับ เจ้าของรูปถ่ายนั่นกับตาลุงคนนี้ คือคนคนเดียวกันใช้ไหม "

ผู้สืบข่าวกับช่างภาพ ต่างพากันมองตามสายตาเจ้าแห้ว ทั้งสองแลเห็นรูปถ่ายของท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ขนาด ๑๘ นิ้ว บรรจุอยู่ในกรอบไม้สีทอง ท่านแต่งเต็มยศ เครื่องแบบนายพลโททหารบก ดิศายสพวย สายราชของครักษ์ และเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นสูง สนทนากับเอบินัยน์ตา เหลือก รู้ทันที่ว่า ตาลุงใส่เสื้อปะคือเจ้าคุณปัจจนิกฯ

สนทนาหันมาพูดกับแห้ว

" น้องชาย แกช่วยไปเรียนท่านที่ได้ใหม่ว่า เรา ๒ คนขอกราบทำสารภาพผิดที่นึกไม่ถึงว่าท่านคือ เจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วก็เชิญท่านออกมาพบกับเราหน่อย"

เจ้าแห้วหัวเราะ

" ตาคุณเหมือนตาคุณ ที่ผมคุณเห็นเป็นเจ้านาย พอเห็นเจ้านายเข้าจริงๆ คุณกลับเข้าใจว่าเป็นคนใช้ " พูดจบเจ้าแห้วก็เดินอมยิ้มออกไปจากห้อง

อีกสักครู่ พล , นิกร , กิมหงวน ก็พากันเข้ามาในห้องรับแขก ฝ่ายเจ้าของบ้านได้แนะนำตัวให้รู้จักและนั่งลงบนเก้าอี้ววมคนละตัว ๓ เกล่อได้ปฏิสันถานผู้แทนและช่างภาพของหนังสือพิมพ์เป็นอย่างดี

" ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ล่ะครับ " สนทนาถามพล

" อ้อ ท่านขึ้นไปข้างบนแล้วครับ ดูท่าทางโกรธคุณมาก บอกกับพวกผมว่าคุณถูกเข้าใจว่าท่านเป็นคนใช้ มีหน้าซ้ำยังพูดลวงเลยไปถึงศิรัยะท่านอีก "

ผู้สืบข่าวกระตุกเหล็กทำตาปริบๆ นึกเสียใจอย่างยิ่ง

" โช้ ผมเข้าใจผิดจริงๆ ครับ เห็นท่านนั่งกางเกงใส่เสื้อปะ "

กิมหงวนหัวเราะ

" ไม่เป็นไรคุณ แล้วผมจะเรียนให้ท่านทราบเอง คุยกับพวกผมเถอะ คุณจะมาขอสัมภาษณ์กับเราในเรื่องอายเสื้อผ่องใจใหม่ "

" ครับ ถูกแล้ว คุณคงไม่ขัดข้องไม่ใจหรือครับ "

พลว่า " ผมเสียใจมากที่สุดที่ผมยังไม่อาจจะให้คำสัมภาษณ์กับคุณได้ เพราะทางตำรวจขอร้องเราอย่าเพิ่งเล่าเรื่องละเอียดเมื่อคืนนี้ให้ใครทราบ "

" อ้าว ทำไมล่ะครับ "

" ตำรวจกำลังติดตามจับสมัครพรรคพวกของเสื้อผ่องอยู่ครับ อีกหลายคนที่ยังจับไม่ได้ "

นายสนทนาหน้าเศร้าไปเล็กน้อย

" ถ้ายังงั้น หนังสือพิมพ์ก็ยังไม่มีโอกาสเสนอข่าวอย่างละเอียดเรื่องอายเสื้อผ่องให้ประชาชนทราบ "

พลหัวเราะ

" หนังสือพิมพ์อาจจะลงข้างใต้ตามที่สืบมา รอไว้อีกสัก ๒ - ๓ วันเถอะครับคุณค่อยมาหาผมใหม่ เรายินดีที่จะให้คุณสัมภาษณ์อย่างถี่ถ้วน "

ผู้สืบข่าวมิตร ไทยยิ้มให้พล

" ครับดีเหมือนกัน เมื่อคุณขัดข้องยังให้สัมภาษณ์ไม่ได้ ผมก็จะติดตามไปเอาข่าวทางกอง
สันติบาล แล้วผมจะมาสัมภาษณ์กับพวกคุณในโอกาสหลัง "

กิมหงวนพูดชัดขึ้น

" ยินดีต้อนรับคุณเสมอ คุณสนตะพาย "

นายสนทยาสคั่งโหยง

" สนทยานะครับ ไม่ใช่สนตะพาย โห้ - คุณเห็นผมเป็นควายไปได้ "

อาเสี้ยกมือไหว้

" ขอโทษ ผมจำผิดไป "

นิกรพูดขึ้นดังๆ

" คุยกับผมบ้างซี คุณสนทยา ผมนั่งเปรี้ยวปากอยู่นาน ไม่เห็นคุณคุยอะไรกับผมเลย "

ผู้สืบข่าวยิ้มแหยๆ

" เอาซีครับ เรื่องคุยผมไม่เคยหนีใคร แต่ว่าพวกคุณยังไม่อาจจะแถลง ความจริงในเรื่องอ้าย
เสื่อผ่องได้ ถึงคุยกันก็คงไม่สนุก "

" อ้อ ดีเหมือนกัน เมื่อไม่สนุกก็อย่าคุย " นิกรพูดหน้าตาเฉย

บังตาประตูห้องรับแขกถูกผลักออก กิมหงวนสคั่งสุดตัว เมื่อแลเห็นศิรัษะท่านเจ้าคุณปัจฉ
นีกฯ ค่อยๆ โผล่ออกมา สนทยารีบร้องเรียกท่าน

" ได้เท่าครับ "

เจ้าคุณเดินเข้ามาในห้อง มองคุณนักสืบข่าวกระดุกเหล็กอย่างเคื่องๆ

" ที่ยังงี้เรียกได้เท่าได้ ให้คืนตาย คุณ ๒ คนนัยน์ตาไม่มีแววเอาเสียเลย เห็นผมใส่เสื้อฟ้าขาด
ก็เข้าใจว่าเป็นคนใช้ "

สนทยากับเอิบยกมือไหว้ปะหลกๆ

" ประทานโทษเถอะครับ กระผมผิดไปแล้วเพราะความเข้าใจผิด "

" ทีนี้เชื่อแล้วละซีว่า ฉันคือพระยาปัจฉนีกฯ เป็นเจ้าคุณพานทอง "

สนทยาตีหน้ากะเรียะกระดากชอบกล

" ครับผม กรุณาขกโทษให้กระผมสักครั้งเถอะครับ ผม ๒ คนไม่มีเจตนาดูหมิ่นได้เท่าเลย "

" อะไรก็ไม่ร้ายเท่ากับ ที่คุณพูดพึงถึงกระบานผมหรือ "

กิมหงวนถามสนทยา

" คุณพูดว่าหัวล้านแดงแจ๋ไซ้ไหมครับ "

ท่านเจ้าคุณทำคายนหลับตาบ่

" อย่างะไ้วัยหงวน แกขึ้นกระเซ้าฉัน ฉันเดือคขึ้นมาแกก็จะเจ็บตัวเท่านั้น "

ทุกคนอมยิ้มไปตามกัน ต่อจากนั้น สนทนากีฬาวางภาพของเขาลากลับ บอกว่าอีก ๓- ๔ วันจะมาอีกเพื่อขอสัมภาษณ์ ๓ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ ตามออกไปส่งที่หน้าตึกมองคู นักหนังสือพิมพ์ทั้ง ๒ พาตัวเดินออกไปจากบ้าน

นิกรบ่นพึมพำเบาๆ

" ว้า - วันนี้อุ่นจริงแฮะ หรือพระอาทิตย์ขึ้น ๒ ดวงก็ไม่รู้ "

เจ้าคุณยกมือขึ้นชี้หน้าลูกเขยของท่าน

" ทลิ่งนะ เจ้ากร "

นายหน้าทะเล้นเอียงคอกอมยิ้ม

" แน้ - ผมไปว่าอะไร "

" อย่า ฉันทูหรือกว่าแกพูดเพื่อเสียดสีฉัน "

นิกรหัวเราะ

" ถ้ารักจะเสียดสี ผมพูดตรงๆ ไม่ตีกว่าหรือครับ เป็นต้นว่าร้องว่าลูกมะอีกดั่งๆ จริงไหมครับ นี่ผมไม่ได้เจตนาสักหน่อย "

กิมหงวนย่องเข้ามายืนข้างหลังท่าน ยกฝ่ามือตีกันเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆดังเพียง

" อ๊อ ! นี่แน่ ใครพูดอะไรเป็นต้องออกรับแทน "

เจ้าคุณหันควับมาทางอาเสี่ย โบหน้าของท่านถ่มมึงถึง

" อ้ายเสี่ย "

นิกรยกฝ่ามือตีกันท่านเจ้าคุณให้บังจิบปากจิบคอปูด

" นี่ - ต้องตีเสี่ยหน่อยเถอะ "

เจ้าคุณถลกแขนเสื้อเจี๊ตขึ้น

" ตาย - แก ๒ คนต้องตาย ทลิ่งมากเกินไปเสียแล้ว "

นิกรกับเสี่ยหงวนแผ่นแผ่นลวลงบรรไดตึก ไล่ตีนหมาโกยไปทางหน้าตึก ท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ ไล่กวาดตาดๆไป อารามโมโหสลดทำตัวเองเสี่ยหลักหกหลัมปีาบ มือเท้าเหยียดยาว

" อ๊อ - โอ๊ย "

พลผลอตหัวเราะก๊าก รีบลงบรรไดรีบไปประคองท่านให้ลุกขึ้น เจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆสุดปาก ลั่น ให้พรกิมหงวนกับนิกรเสี่ยขรม เดินกระโผลกกระเผลกกลับมาที่ตึก หัวเข้าแตกเลือดไหลซิบๆ นายลิงทั้ง ๒ ยืนลับๆล่อๆอยู่ข้างเรือนต้นไม้ หัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น ท่านเจ้าคุณขบเขี้ยวเกี้ยว ฟันกรอดๆ ยกมือชี้หน้าตะโกนพูด

" คีละมึง อย่าขึ้นมามาบนตึกนะ "

สองสหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แต่พอนวลละออกับประไพเดินออกมาจากห้องโถง นิกรกับกิมหงวนก็รีบหลบเข้าไปในเรือนต้นไม้